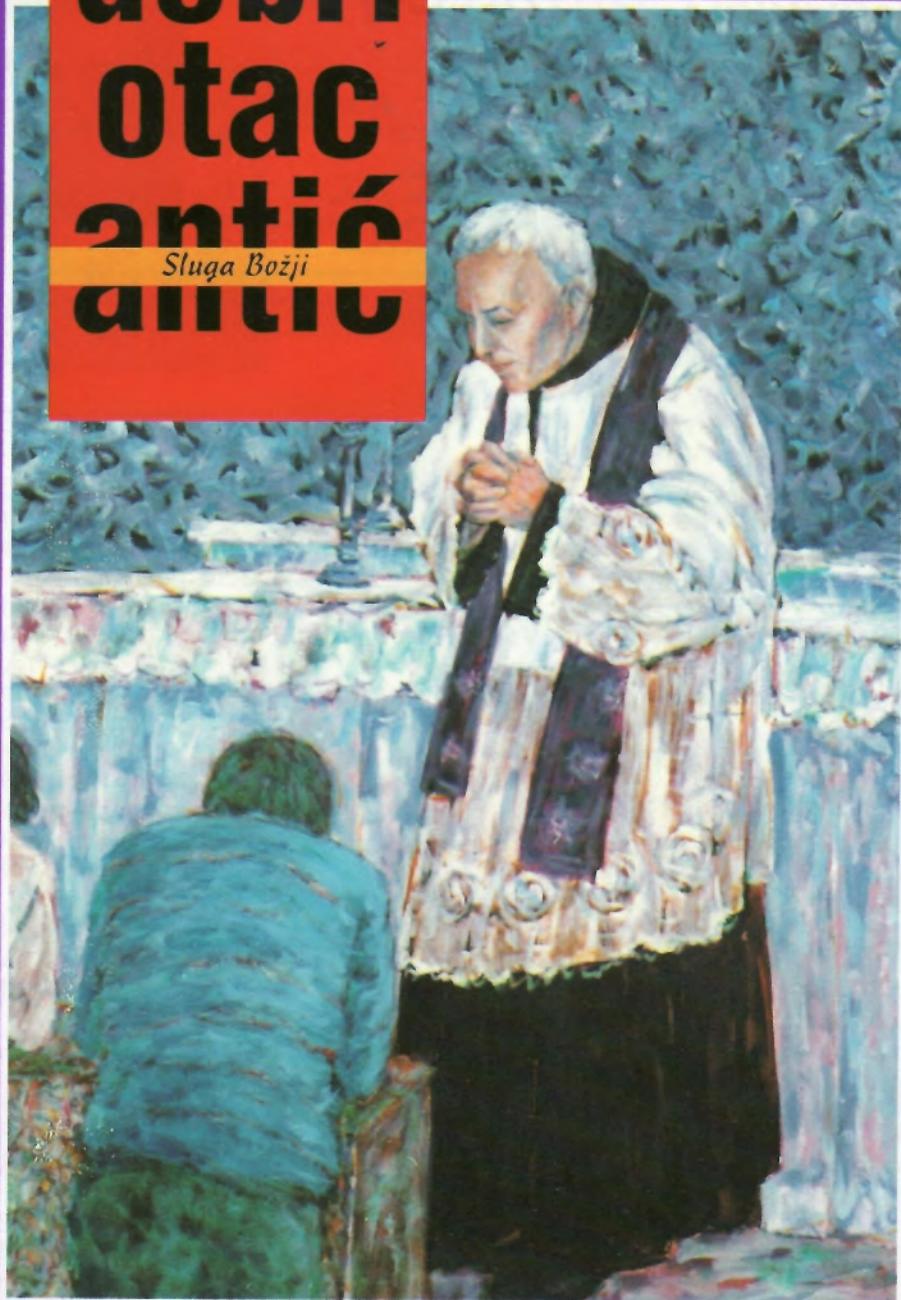

dobri otac antić

Sluga Božji

God. 23 (1993) Broj 1 (85)

Stota obljetnica
rođenja Sluge Božjega

Glasilo
Vicepostulature
sluge Božjega
o. Ante Antića

- ◊ S. Antićem u duhovnu obnovu Hrvatske
- ◊ Otac Antić odgojitelj
- ◊ Bijaše čovjek dobrote
- ◊ „Antićevi dani” u domovini

Iz rukopisa o. Antica

(1932/33)

(PRAVILO MOME
ZIVOTU)

*Bože moj i sve moje!
Gospodin me je ljubio od vijeka i vodio
me u mome životu kao Dobri Pastir ču-
vajući me i bdijući na svim stazama moga
života. Neprestano Mu imam zahvaljivati i
blagoslivljati Njegovu očinsku dobrotu, lju-
bab i milosrđe. Moja je najveća dužnost da
Mu vjerno služim i odgovorim svetoj Nje-
govoj volji. Njegova sv. volja – to je za me
jedino pravilo i pravi životni program.*

Osjećam se tako malenim i bijednim, nevrijednim, a On hoće da sav budem Njegovo dijete i savršeno, sveto dijete. U meni ima mnogo opreka, protivnosti i nagnjanja, odricanja od onoga što Bog od mene traži.

Ima nekoliko vremena (2 godine, ovo je treća) da je Isus posebno jače, silnije na vratima moga srca želeći da Mu otvorim, Njemu samome i više nikome drugome. Ja sam se odazvao i od tada počimlje nova perioda – možda novi, drugi život – u mome življenju. Isus je od tada zauzeo potpuno gospodstvo, vlast, upravu u mome srcu, duši i cijelom biću. I prije je on bio moj otac, moj Učitelj, moj Dobri Pastir i sve moje, ali od onog vremena on se jasnije, življe i većom ljubavlju, vlašću, autoritetom služi u mojoj duši. Od tog doba On pokazuje jače svoju ljubav i svoja prava nada mnom i traži od mene potpunu odgovornost, vjernost i poslušnost svakoj svojoj volji i naredbi. Divan je i nedokučiv u svim svojim postupcima sa mnom. Ne mogu nego se klanjati Njegovoј mudrosti, diviti se Njegovoј očinskoj skribi i naklonosti

(nastavak u idućem broju)

prema meni, veličati Njegovu dobrotu i ustrpljivost sa mnom. Na vijeke ću pjevati Njegovo sv. Milosrđe. Sve mi daje, sve za me radi. Vazda je sa mnom. Neka se samo malo trudim oko sabranosti, pomnje evo Ga odmah sa mnom, uza me i dade se osjetiti u mom srcu i duši. Ako me koji put pusti sama sebi on je opet tu da vidi kako se vladam i da me čuva, ako me moja čud ili napast hoće da zasjedne i povede u pogibao. Ne mogu izreći i nikad se neću moći zahvaliti za svu Njegovu posebnu susretljivost i Božansku pomoć.

On mi daje spoznati i osjetiti kakav moram biti, otkriva mi što od mene traži. Često čutim veliku težnju i silnu potrebu da Mu u svemu ugodim i odgovorim Njegovu Božanskom Srcu. Ja sam držao koji put da sam sve učinio i da sam odgovorio što od mene hoće. Ali nažalost vidim da sam se ljuto varao i sebe nepoznavao. Još sam vrlo daleko od onoga kakav imam biti i traži me moj dobri Isus. On u mojoj duši neprestano govori, zove, potiče da budem drugi, da On u meni živi. S druge strane moja narav, čud, sklonosti bore se za se, za svoju slobodu i nose me k stvorenjima. Trgaju me od Isusa i udaljuju od Njegove ljubavi. Više ne može biti tako. **Isus me mora imati svega, i to On sam.**

Bože moj, Tebi samo pripadam. Tebe samo hoću. Ti si moj i sve moje. Dostoj se pokazati mi tvoju sv. volju da je uvijek, svagdje savršeno slijedim.

Fra Ante Antić.

DOBRI OTAC ANTI

Glasilo Vicepostulature
sluge Božjega
o. Ante Antića
God. 23 (1993) Broj 1 (85)

Za sve što se u ovom Glasilu navodi ili nazivlje „čudo“, „svetost“, „svetac“ i slično, to u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sv. Crkva.

SADRŽAJ

Važno i vrijedno pažnje	1
Uskrsni epitaf	2
Poroden iz ljubavi	2
O. Antić u sedmom stanu mistike	3
S Antićem u duhovnu obnovu Hrvatske	4
Korizma oca Antića	5
O. Antić odgojitelj redovničko-svećeničkih pripravnika	6
Pohvala roditeljima oca Antića	12
U Šepurini otkrivena spomen-ploča kući rođenja oca Antića	13
Arena vjernosti Bogu	13
Tu je njegov grob	14
Put do svetosti života	15
O. Antić i 50. obljetnica župe Majke Božje Lurdske	16
O. Antić u službi župe i svetišta	17
O. Antić s prognanicima u Gracu n/m	19
O. Antić u Igranimama i Drašnicama	21
Župa Brist u znaku oca Antića	21
Tučepljani – njihovi svjetionici i zvonici	22
Bijaše čovjek dobrote	24
Za zakon ljubavi Božje	27
Pokora	27
Press-konferencija i simpozij 1993.	28
Antićeva čestitka i polnočka u Münchenu	29
Bilješka uz duhovne vježbe	29
Uslišanja – zahvalnice – preporuke	30

UREDNIKOVA RIJEČ

VAŽNO I VRIJEDNO PAŽNJE

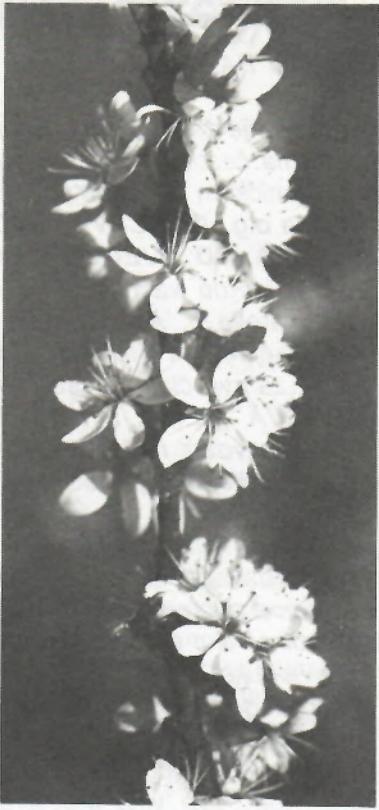
Od srca Vam najprije želim blagoslovljenu svetu korizmu i svima čestitam sretan Uskrs. Tom značajnom vjerničkom vremenu priključit će se od 16. travnja o.g. **ANTIĆEVA GODINA – STO GODINA OD NJEGOVA RODENJA** – što je izuzetno važno i vrijedno pažnje za sve štovatelje o. Antića, te ju je uprava Antićeve Franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja za sve članove proglašila **GODINOM NJEGOVA IMENA**, a tome upravo svjedoče ovi opravdani razlozi: **završetak kauze** pri zagrebačkoj našoj nadbiskupiji i **znanstveni skup** (simpozij) u Šibeniku, rodnom kraju o. Antića, koji će susresti svoje izuzetne goste, predavače na simpoziju u prigodi 100. obljetnice duhovnog vođe tisućā duša k Božjem životu. Tako će se, eto, u ovoj godini za mnoge vjernike, posebno štovatelje o. Antića, mnogo toga dogoditi, doznati i otkriti – što bijaše nepoznato.

Što poslije gore navedenog DOA može s pravom očekivati nego sve veći broj svojih čitatelja i štovatelja Sluge Božjega. Istina to ne ide lako, ali čitatelji glasila koji se sve više povećavaju kao i štovatelji moćnog zagovora Sluge Božjega, znaju o tome više od slova posvjedočiti.

U središte Vam svima stavljamo „**IZ RUKOPISA O. ANTIĆA**“ i njegove posebne misli iz pisama. Pročitajte i članak mp. provinciala dr. o. Pavla Žmire „**S ANTIĆEM U DUHOVNU OBNOVU HRVATSKE**“ i znanstveni rad dr. o. J. Šimunovića „**O. Antić odgojitelj**“, kao i intervju s prof. M. Boričem: „**Bijaše čovjek dobrote**“, a morali smo Vam dodati i mesta o „**Antićevim danima**“ koji će Vam biti bez završetka. Nastaviti ćemo s njima i dalje širom domovine, koja se još muči za oslobođenje svojih gradova i sela od sotonskog okupatora.

U svakom slučaju, još jednom ponovno svima želi DOA, UREDNIŠTVO i VICEPOSTULATURA sretan Uskrs – Vazam, kao i cijelu ANTIĆEVU GODINU!

Uredništvo

USKRSNI EPITAF

*Riječ Vječna s ljubavlju
ostvari i oživje nas
i osta s nama do kraja;
uskrsnu nam božanski Cvijet
s čijeg izvora
cvijeće života
svakom čovjeku
miriše vječno i sja za nebo,
dok Uskrs brodi jedrima slave
nad svim brodolomima
zemlje i smrti.*

vat

POROĐEN IZ LJUBAVI

U vrijeme smo kada je naš Božanski Spasitelj pokazao najveću ljubav prema nama. Ta se je ljubav pokazala bilo pri ustanovi Presvete Euharistije, bilo u Njegovoj presvetoj muci. Mysterium Crucis et Mysterium Eucharistiae tako su usko povezani da jedan prepostavlja i tumači drugoga. Ova presveta Otajstva najviše posvećuju dušu i Boga proslavljuju. Isus hoće da ih se vazda sjećamo. Po ovim sv. otajstvima mi smo sjedinjeni s Njime i postajemo dionici cijelog Njegova sv. života i svih Njegovih otajstava. Želim Te upozoriti i na još jedno otajstvo ljubavi, a to je: na veliki četvrtak – natalis calicis – dies natalis est eliam sacerdotici. Tu es sacerdos. Dakle, porođen si iz ljubavi uoči muke Gospodinove. Zamisl se u ovu divnu ljubav Božanskog Srca i promišljaj kroz ove dane veličinu ljubavi u muci pri ustanovi Presvetog Sakramenta i pri ustanovi Tvoga svećenstva.

(Pismo I/II)

Fra Ante Antić.

O. ANTIĆ – U SEDMOM STANU MISTIKE

Kristova otkupiteljska smrt na križu postade bliska svim ljudskim patnjama, grijesima, bolima, kao što su zrake sunca bliske zemlji i životu na njoj; Vječna ljubav na križu, u punom i neizmjernom odjeku patnje, poput nebeskih slapova rijeke, preljeva sve pustinje i Himalaja ljudskih patnja, grijeha i smrti. Ako tu Ljubav uzljubi čovjek, kako smo je pozvani ljubiti, život će postati sretan, blažen i vječan već ovdje i odmah.

„Neka Presveto Trojstvo primi sve naše misli, osjećaje, čuvstva, srce, volju, duh i sve njegovo i stavi svoj božanski pečat da sve u nama izrazuje Njegovu ljubav, Njegovu volju i nosi Njegovu sliku.

U našoj molitvi neka Isus moli u Duhu Svetom. Neka Vječni Otac uvijek u nama gleda svoga Božanskog Sina i radi Njega neka nas obdari svojom ulivenom prisutnošću. Tu svetu nazočnost želim dobiti i za se i za Vas.

Molim se posebno svaki dan da mi Presveto Trojstvo bude milostivo. To ja ne zaslužujem, ali radi Njegove ljubavi, radi Njegove slave, radi duša koje bih želio sve više i više unaprijediti u jedinstvu s dragim Bogom, ponizno, skrušeno, predano molim za tu veliku milost. U traženju ovih i sličnih milosti dragi mi je Bog udijelio taj dar da nigda nisam želio takvih milosti radi utjehe, radi ugodnosti ili druge lične sklonosti. Po daru Duha Svetoga uvijek sam te milosti prosio, za njima čeznuo, njih posebno molio samo da Boga još više, savršenije ljubim, kreponije, svetije živim i brže stignem savršenoj kreposti i postanem čitav Božji. Želio bih da duše kada dođu k meni ne nađu mene nego dragog Boga i On ih okupira, ispunja, uči i posvećuje i Sobom ih sjedinjuje, tako da svaki doživi Duhovski događaj.

(Pismo II/6 od 2. X. 1964,
pet mjeseci prije njegove smrti)

Fra Ante Antić.

ANTIĆEVA GODINA

S ANTIĆEM U DUHOVNU OBNOVU HRVATSKE

Dragi štovatelji dobrog oca Antića!

Kao poglavar Provincijskog bratstva komu je pripadao (vjerujemo da sada na nebu još tješnje pripada) dobri otac Antić sve vas srdačno pozdravljam s našim franjevačkim pozdravom MIR I DOBRO!

Nalazimo se u jubilarnoj godini, 100. obljetnici rođenja fra Ante Antića. U ovoj će se godini u Šibeniku održati znanstveni skup pod radnim naslovom ANTIĆEVA BASTINA U DUHOVNOJ OBNOVNI HRVATSKOJ. To su opravdani razlozi da ovu godinu nazovemo ANTIĆEVA GODINA.

Želio bih u kratkim crtama iznijeti moje razmišljanje o značenju koje bi Antićevo godina mogla imati za duhovnu obnovu našeg naroda, u ovom povijesno-prijeomnom vremenu koje proživljavamo.

Ovih zadnjih godina na našem starom europskom kontinentu događaju se velika previranja, napetosti i prelamanja. Na zapadnom dijelu odvija se proces zbližavanja i ujedinjavanja naroda. U srednjem i istočnom dijelu, s padom Berlinskog zida, počeo je nezaustavljivi proces raspadanja komunističkog sustava i razdvajanje umjetno stvorenih državnih zajednica.

Ta će dva suprotna procesa nužno stvoriti jednu drugačiju, novu Europu. A to približavanje do jučer u mnogočemu različitih svjetova poradi stvaranja jedne nove Europe, nužno je potaknuto i pitanje duhovne obnove.

Zapadna Europa nije to više ona stara kršćanska Europa gdje se uglavnom živjelo prema kršćanskim načelima i gdje su se ljudi vrednovali prema tim načelima. Sekularizam je duboko zahvatio zapadneuropsko društvo tako da većina, posebice vodeće snage i na političkom i na gospodarskom i na kulturnom području, živi kao da Boga nema i kao da kršćanstvo nije bilo stoljećima vodeća snaga Europe.

Franjevački provincijal dr. o. fra Pavao Žmire u svom članku dade odraz svoje iskrene privrženosti svom o. Magistru, kada je za svu braću provincije Presvetog Otkupitelja proglašio 100. obljetnicu rođenja sluge Božjega o. Antića GODINOM OCA ANTICA, da ga sva braća, posebno mlada, još više upoznaju, uzljube i naslijeduju

U zemljama Srednje i Istočne Europe gdje su komunisti uspjeli prigrabiti vlast, svim se sredstvima sustavno propagirao ateizam, nametao materialistički svjetonazor poradi stvaranja jednoga humanističkog društva bez Boga. Posljedice toga su nam dobro poznate: opće siromaštvo, devalvirane kršćanske vrednote, poremećeni društveni odnosi, raščovječen čovjek...

Crkva je svjesna svoje odgovornosti i svog zadatka u ovom ozbiljnog i prijelomnom vremenu koje proživjava današnja Europa. Odgovorni u Crkvi su svjesni da Europu treba ponovno evangelizirati, ponovno je oplemeniti izvornim Evandeljem, vratiti joj kršćansku dušu.

Našem hrvatskom narodu, osim ateističko-materijalističkog otrova kojim ga je gotovo pet desetljeća sustavno trovao komunistički režim, nametnut je i ovaj brutalni rat s još nesagledivim destruktivnim posljedicama za samo njegovo biće. Zato je našem narodu, kao dijelu Europe, u još većoj mjeri potrebna duhovna obnova, liječenje i obnavljanje tolikih uništenih ili nagriženih duhovnih vrednota. Ponovno prožeti kršćanskim vrednotama svu ljudsku stvarnost, evanđeosku poruku unijeti u sve pore društvenog života, obnoviti i preobraziti društvo u duhu kršćanskih načela, za Crkvu u našem narodu – to će biti jedan težak i dugotrajan posao.

Po mišljenju poznavatelja Antićeve života i Antićeve duhovne baštine, njegov

karizmatski lik koji je kao veliki dar neba darovan Crkvi u Hrvata u ovom poratnom vremenu, mogao bi i u ovom prevažnom i sudbonosnom vremenu za naš narod biti kao svjetionik, putokaz i poticatelj dugoročnog procesa duhovne obnove u našem narodu.

Znanstveni skup koji se održao u Zagrebu 10. pod radnim naslovom „Karizme, lik i djelo sluge Božjega o. Ante Antića“ osvijetlio je s više obzorja njegov karizmatski lik i visoki stupanj svetosti. To će se svakako još više osvijetliti na znanstvenom skupu koji će se održati u Šibeniku u lipnju o.g. pod radnim naslovom „Antićevo baština u duhovnoj obnovi Hrvatske“.

Ja bih ovdje svratio pozornost samo na ono što se, po mojoj prosudbi, na poseban način isticalo kod Antića, a što bi bilo jako poticajno za duhovno ozdravljenje našega naroda. Antićev odnos prema Bogu i njegov odnos prema čovjeku.

Za Antića je Bog vrhovna vrijednost. Poput sv. Franje Asiškog na poseban način bio je zanesen ljubavlju Boga prema čovjeku, što je dostiglo svoj vrhunac u činu da sâm Bog postaje čovjek. Ta duboka uronjenost u Bogu, iskustvo i doživljenost Boga, bezgranično povjerenje u Boga, uzrok su velike životne radosti i sreće koja se ižarivala iz cijelog Antićeva bića.

Ta naglašena kontemplativna dimenzija – kao i kod Franje Asiškog – nije Antića udaljila od svijeta i od ljudi. Naprotiv, to ga je činilo bliskim svakom čovjeku, spremnim da svakomu pomogne, da svakoga usmjeri prema Bogu, izvoru jedine prave sreće. Kod Antića se tako isticala međuvisnost, uzajamnost i nedjeljivost dvodimenzijsalne ljubavi: Ljubav prema Bogu i ljubav prema čovjeku. Antićeva ljubav prema čovjeku ogleda se u poštovanju dostojanstva čovjeka kao osobe i dužnoj pažnji prema svakomu bez razlikovanja tko je tko. Kod Antića je ljubav prema čovjeku, gdje god je to ikako ostvarivo, konkretna i djełotvorna.

Iz rečenoga smijemo ustvrditi da bi karizmatski lik sluge Božjega fra Ante Antića mogao biti jedan od čvrstih nositelja duhovne obnove u hrvatskom narodu.

Antićovo određenje za Boga kao najveće dobro, kao smisao života; njegova uronjenost u Bogu i njegova životna radost

koju je našao u Bogu, jasan je pokazatelj odakle treba početi ta duhovna obnova i pojedinaca i obitelji i cijelog društva.

Ratovi i svakovrsna nasilja i zločini koji su počinjeni, samo primjerice u našem 20. st., dostačno je upozorenje što je čovjek kadar sve učiniti ako prekine vertikalnu nit koja ga veže s Bogom.

Povratak mira, poštivanje svakog čovjeka, njegova ljudskog dostojanstva i njegovih ljudskih prava, neće se ostvariti bez ponovnog vezivanja pokidanih ili učvršćivanja oslabljenih vertikalnih niti s Bogom.

U taj proces duhovne obnove našega naroda svi smo pozvani. Moramo najprije sebe obnoviti, da bismo mogli druge obnavljati. Fra Ante Antić, posebice u ovoj Antićevoj godini, neka nam u tome bude izazov, poticaj i putokaz.

KORIZMA OCA ANTIĆA

*Korizma je sveto vrijeme
od Krista samog posvećeno.
On podnosi strašnu muku
da nas spasi od vječne smrti.*

*Naše žrtve i postovi
slijede samog Krista boli.
Tako cijela Crkva trpi
i spremila se za život vječni.*

*O pokoru, dobro došla,
ti si sredstvo posvećenja.
Pomažeš nam da živimo
u prijateljstvu s Bogom svojim.*

*I zlo je lako savladati
odricanjem i postom pravim.
Ponizno i vjerno srce
snažnije je od svih zala.*

Vjerni štovatelj dobrog oca Antića

Dr. o. fra Jure Šimunović, kao iskreni štovatelj o. Antića, u svom je predavanju nastojao znanstvenim putem osvijetliti svjetlo novih spoznaja u Antićevu odgajanju novih svećeničko-redovničkih zvanja

Dr. Jure Šimunović OFM

O. ANTIĆ ODGOJITELJ REDOVNIČKO-SVEĆENIČKIH PRIPRAVNIKA

„Bio je naravan pri svakom svojem činu, ali opet je bio nešto drugo nego drugi ljudi“

(Fra Vjeko Vrčić)

Umjesto uvoda

Život i rad o. Ante Antića bio je posvećen isključivo odgoju. To je bio njegov životni poziv i on ga je tako shvatio i tako proživio. Gotovo četrdeset godina on je jeo taj tvrdi kruh. Prihvatio je sve ono što sa sobom nosi služba odgojitelja u pozitivnom i negativnom smislu. Nikada se nije udaljavao od odgoja ili onih koji su mu u odgoju bili povjereni. On sa svojim odgajanicima dijeli sve i sve za njih daje. Upravo u odgoju pokazala se sva njegova i ljudska i redovničko-svećenička veličina. Upravo tu ga možemo i najbolje prosudjivati kakav je on bio i tko je bio. On je cijeli svoj život posvetio izgradnji ljudi, i to pretežno ljudi koji su kao kršćani prihvatali poziv da svoj ljudski i kršćanski život ostvaruju kao redovnici-svećenici.

Prva misao koja nam se nameće kada spomenemo ili čujemo ime i prezime o. Ante Antić, misao je na njega kao odgojitelja, kao na onoga koji je pomogao ljudima da prvo izgrađuju sebe kao ljudi-kršćane, kao redovnike-svećenike. Ljudi su spomenik koji je o. Antić ostavio i on je ostao prvo u ljudima i s ljudima i preko njih nam i danas govori. Oni koji su ga poznavali, poznavali su ga kao dobrog čovjeka, oni koji o njemu pričaju, pričaju kao o dobrom čovjeku.

Ovo predavanje upravo će biti utemeljeno na kakvoći dobrote koju je o. Ante Antić pokazao kao odgojitelj, i to upravo svjedočanstvom njegove osobne pisane riječi i svjedočanstvom pisane riječi njegovih učenika i znalaca. Sve ono što ću pokušati iznijeti, bit će o odgoju, kako i sam naslov kaže, i to o odgoju svećeničko-redovničkih kandidata.

Vrijeme odgoja

O. Antić bio je odgojitelj. U odgoju je proveo cijeli svoj život. Pa i onda kada tu službu nije vršio u onom uskom odgojiteljskom smislu, on je uviјek djelovao kao odgojitelj, njemu su ljudi dolazili prije svega i iznad svega kao odgojitelju. Zato je i dobio nadimak *Magistar*, tako su ga zvali do kraja života, tako su se svi pred njim i osjećali.

Od Makarske do Zagreba

O. Ante Antić započeo je službu odgojitelja redovničko-svećeničkih kandidata 1917. godine, i to kao podmagistar bogoslova u Makarskoj. Tu će službu nastaviti sve do 1956. godine u Zagrebu. Za to vrijeme bio je podmagistar bogoslova u Makarskoj, i to od 1917.

do 1919; podmagistar novaka na Visovcu od 1919. do 1920; magistar novaka u Zaostragu od 29. VII. do 22. X. 1920. godine. Zbog bolesti kratko vrijeme prekida službu odgojitelja i boravi u Imotskome. Ponovno 1922-1925. godine preuzima službu podmagistra bogoslova u Makarskoj. Godine 1925. postaje magistar bogoslova u Makarskoj i tu ostaje sve do godine 1946. Godine 1946. biva premješten iz Makarske u Zagreb za magistra bogoslova i na toj će službi ostati sve do godine 1956. Gotovo, samo s jednim malim prekidom, on vrši aktivno službu odgojitelja četrdeset godina.

Ovo dugo razdoblje u kojem su se izmjenjivale godine rata i mira, siromaštva i relativnog blagostanja, pokazale su o. Antu Antića kao izvanrednog čovjeka, redovnika-svećenika i odgojitelja. Kroz to razdoblje on je pokazao svu svoju širinu i dubinu i visinu djelovanja, pokazao je što čovjek može kada se preda Gospodinu i s njim vjerno surađuje na dobro ljudi.

Odgojni ambijent

Ono što je naučio iz odgojnih znanosti, ono što je sam iskusio i doživio, nadahnuće koja je primio, okolnosti u kojima je živio, sve to o. Antić uzima jedinstveno i od svega toga stvara *odgojni ambijenat*. On je sve shvatio kao milost, kao izazov.

Čovjek, prostor, stvari

O. Ante Antić je imao cijelovitu viziju čovjeka i redovnika-svećenika. Shvaćao je odgoj kao *integralnu stvarnost*: kao *odnos ljudi i cijelokupnog ambijenta u kojem oni žive*. Zato on i piše 25. listopada 1938. godine provincijalu upravo o potrebi da cijeli odgojni ambijent: ljudi, prostor, materijalna dobra, predmeti u prostoru trebaju sukladno djelovati. Zato on traži da uz onaj *ljudski čimbenik*, koji je nuždan, ne smije u odgoju biti zanemaren niti onaj *materijalni čimbenik*. On piše: tražiti *otmjenost, čisto držanje*, a zanemariti često puta *najnužniji pribor* za to, ili mogućnost da se urede prostorije, nije moguće. Fra Ante zato zajedno s fra Petrom Čapkunom, svojim pomoćnikom čini temeljiti pregled prostorija u klerikatu, gleda što nedostaje od osobnog pribora bogoslovima, što nedostaje od namještaja u sobama, itd. Prema o. Antiću, kada se uredi materijalni prostor i zadovolje materijalne potrebe, onda se tek može izraditi opći pravilnik za odgoj, u kojem će se iznijeti zajednički principi i načela, kao i pojedinačne potrebe odgojnih zavoda. Ono što on čini u klerikatu u Makarskoj želi da bude uzorak i za sve ostale odgojne zavode u Provinciji. On pokazuje da ne gleda samo jednu dimenziju čovjeka kako bi to moglo izgledati neupućenu promatraču ili površnu poznavaocu koji bi prosuđivao po analogiji, jer se često događalo kod nedovoljno duhovnih odgojitelja da su isticali samo duhovnu stranu. Za njega materijalna dobra imaju važnu ulogu u odgojnem procesu. On kao dugogodišnji odgojitelj iznosi zaključak, i to s punom jasnoćom: „Brojke su pokazale da je često puta ova materijalna strana uzrok da se odgoj ne odvija srazmjerno, i da se lijepe opomene i nastojanja magistrova brzo i lako rasplinu bez uspjeha”.

Čovjek i događanja

Odgoj je za o. Antu Antića prvo *ambijent, klima* u kojem se odgajanik kreće, stvari koje promatra, zvukove koje sluša. Zato i piše jednom odgojitelju o potrebi da se „odmah u sjemeništu sve uredi, a tako i školi-gimnaziji, da se u svemu sve više i jače provijava franjevački duh i da već on djecu osvoji”. Izričito na istom mjestu spominje pjevanje.

Godine 1934, kako piše u kronici *Milovan*, počela je igra tombole. Pribavljen je lijep broj knjiga. „O. Magistar se pokazao velikodušnim”. Dozvoljavao je nogomet, kupanje, poticao je bogoslove na šetnju, rekreaciju. Odnos prema igri, zabavi, prirodi proizlazio je kod o. Antića iz jednog zdravog ljudskog i kršćanskog stava. Za njega je sve to bio *dar, milost*, a na daru treba zahvaliti i s milošću treba surađivati. Jedan od njegovih učenika, koji je poslije napustio klerikat i redovničko-svećenički poziv i postao poznati profesor i priznati književnik, piše: „Nenametljiv, prirodan, a kad je s nama izlazio na šetnju, bio je radostan, veseo, volio je lijepu šalu, slušao je naše pjevanje i u prirodi za vrijeme šetnje”. Drugi njegov učenik je zapisao: „Dobio sam dojam, da je o. Antić bio čvrsto uvjeren da netko ne može biti duhovno zdrav i duhovno izgrađen ako je tjelesno zakržljao, ili ako je tjelesno bolestan. Kao da se držao one stare: mens sana in corpore sano”.

Ljudski međuodnosi

Posebno mjesto u odgoju o. Antića zauzimaju međuljudski odnosi. On je prije svega bio odgojitelj *susreta, pojedinca, osobe*. On tu sebe upravo najviše pokazuje kao čovjek-svećenik-redovnik-odgojitelj. Po tim osobnim susretima ostao je posebno u sjećanju kod ljudi.

Odgoj treba osjećati

Ostvarujući ovaj pozitivni odnos prema materijalnom ambijentu i uopće prema materijalnim dobrima u kojima o. Antić vidi preduvjet za ljudski duhovni i duševni razvoj, on ide korak dalje. Kao drugi čimbenik odgoja i uopće ljudskog rasta on vidi u dobrom *međuljudskim međuodnosima* koji trebaju vladati u odgojnim zavodima. Prije svega, odgajanik mora *osjetiti* da je odgojitelj za njega, da mu je posvetio cijelo svoje biće. Upravo ovo su doživljavali odgajanici o. Ante Antića. On je bio uvijek s njima i uvijek za njih. Bio je uvijek s njima da ih što bolje upozna i da im što bolje može pomoći. Iz poznавanja onih koje je odgajao proizlazila je njegova ljubav i požrtvovnost i strpljivost. Jedan od njegovih učenika piše: „Dnevno sam bio s njim u doticaju. Ne mogu zaboraviti. Duboko mi se usjekla u dušu njegova ljubav, požrtvovnost i ustrpljivost s nama bogoslovima”. Svoj odnos prema odgajanicima on sam je izrazio, i to ne s nekim namještenim umijećem već s dubokim uvjerenjem kako je zapisao jedan njegov odgajanik: „Braćo, što imam, vama pripada. Moje molitve, moje žrtve, moje vrijeme i vlastiti svoj život prikazujem Bogu za Vas!”. Oprštajući se od službe magistra u Zagrebu godine 1956, nije se ustručavao napisati novom magistru o. Juri Radiću slijedeće: „Poštovani Oče magistre, predajem ti ovaj čas u Tvoje ruke ovu našu uzdanicu, našu djecu, našu nadu i sve naše blago. U času, kad isto onako po odredbi Gospodinovoj ostavljam ovaj položaj, kako ga Ti primaš, dopusti, da Ti kažem, da sam kroz niz godina čuvao i usavršavao ovo najveće i najdragocjenije dobro Majke Provincije, da sam ga cijenio, volio i u Boga ljubio. Za našu dragu braću kucalo je moje srce, ljubilo ih je, za njih sam žrtve prinosio veselom dušom”. Iz takva stava proizlazilo je i odnos odgajanika prema o. Antiću. Svi su osjećali da je on za njih i da se on ne ponaša kao gospodar nego da im svima uistinu postaje sluga. Jedan od njegovih učenika piše: „Magistrovo vladanje prema nama bilo je uvijek očinsko, prijateljsko – kako bi danas rekli drugarsko”. To je upravo odlika velikih učitelja koji se pokazuju kao uzori i u isto vrijeme bliski i blizi kao jedan od učenika. Njemu se moglo i prigovoriti, njegova osobnost i ponašanje nisu ga činili dalekim, nisu ulijevali strah nego, naprotiv, izazivao je poštovanje. „Pred njim nisam osjećao ljudski strah kojeg sam imao pred drugim odgojiteljima, profesorima i starješinama”. Da je bila postignuta obostrana komunikacija, potvrđuju i pisma njegovih učenika i njegovi odgovori na ta pisma.

Odgajanike treba poznavati

On je imao načelo da magistar „mora dobro i realno poznavati svoje klerike”. Nije tu bilo one znatiželje da se uđe u nečije tajne da bi se to koristilo u nekom momentu ili zadovoljio puki interes. Želja za što potpunijim poznavanjem išla je za tim da se odgajaniku pomogne, da se uspostavi što potpunija i svrshodnija komunikacija bez koje nema odgoja. On je nastojao da i odgajanik sam sebe što bolje upozna, jer od te spoznaje zavisi i napredak samog odgajanika na duhovnom i svakom drugom polju. O. Antić je jasno napisao jednome svom učeniku: „Poznavanje sebe prvi je korak u duhovnom napretku i životu”. Zato on predlaže i sistematsko praćenje odgajanika koje bi započelo s dolaskom u sjemenište i završavalo sa svećeničkim ređenjem. Poslije ređenja trebalo bi sve uništiti. U tome je on video mogućnost sustavnog i integralnog odgoja u kojem se treba voditi računa o osobnom duhovnom, moralnom, intelektualnom, fizičkom, psihičkom i socijalnom odgoju klerika. Bez ovog sistematskog praćenja i potpune primjene svaki odgojitelj, redovito, započinje ispočetka i tako se često ponavlja ono što je već učinjeno u odgojnog procesu.

U Središtu odgoja je osoba

Ono što je posebno bilo prepoznatljivo kod o. Antića jest upravo poštovanje svake osobe i svačije osobnosti (posebnosti). Svaka osoba je jedna datost s kojom treba surađivati i koja treba surađivati. Svatko ima svoju mjeru koju svi ostali trebaju poštovati. Svakom treba pristupati na njegov način.

Poštivati osobu i njezinu osobnost

Za o. Antića prije svega i iznad svega svaki je odgajanik *osoba*, subjekt vrijedan poštovanja. Sve ono što je tražio i zahtijevao kao odgojitelj, tražio je i zahtijevao prema pravilima i zakonima vremena u kojem je živio. Ovdje kod njega ne trebamo tražiti neke iskorake prema budućnosti. Ono što o. Antića čini izuzetnim jest primjena tih zakona i pravila. On ih ne odbija, ne omalovažava, ali na prvo mjesto stavlja osobu odgajanika sa svim osobnim karakteristikama. On, kako piše jedan njegov učenik, „nije odgajao u strahu i prisiljavanju i ničiju slobodu nije knrijio”. Njegov put odgoja ide uvijek preko osobe kojoj se obraća i odgoj je dobar samo tada ako poštuje osobu i njezinu osobnost, drugim riječima, ako osoba ostaje slobodna. Upravo stavljači naglasak na osobu i njezinu osobnost, postavlja je svakog odgajanika u situaciju da bude odgovoran, samostojan i samoinicijativan. Zato o. Antić piše godine 1935. jednom od svojih bivših učenika i budućem suradniku u odgoju: „Molim Te da kod Tvoj izobražavanja za lektorsku službu osobitu pomnu posvetiš metodi predavanja i formiranja učenika da rade, misle sami i postanu zreli, zamosvjesni ljudi”. On ne želi nametati, prisiljavati. Ni disciplina ne smije biti takva da sprječi razvoj, autentičnost osobe. Evo što je o tome napisao jedan njegov učenik: „Budući da je o. magistar svakog dobro poznavao u dušu, pustio je da se svatko slobodno razvija u duhovnom pogledu. Nije htio namećati strogu disciplinu da ne bi disciplina zadušila ili sprječila razvoj ličnosti njegovih gojenaca”.

Da bi tako mogao činiti, o. Antić je pokušavao prije svega i iznad svega svakoga *shvatiti, biti strpljiv i nenametljiv*. Ne samo da se takvim pokazivao javno nego i u osobnim susretima s odgajanicima. U svezi s tim piše jedan njegov učenik sljedeće: „U prilaženju k pojedincu znao je izabrati povoljan momenat. Prije svega gledao je da njegov gojenac bude fizički i psihički dobro raspoložen. Prije bi ga zapitao da li je raspoložen za razgovor. Ako bi dotični odgovorio da nije, pustio bi ga na miru i od njega

otišao. Pri svakom takvom nastupu, sam je bio vrlo raspoložen, tako da bi svojim vedrim raspoloženjem raspoložio sugovornika". On nastoji stvoriti *ambijent, klimu* raspoloženje, i to kao preduvjet da bi čovjek mogao primiti dobro i da bi u čovjeku to primljeno dobro moglo rasti. U tom poštovanju osobe i njezine osobnosti o. Antić polazi čisto od materijalne stvarnosti, zanima se za zdravlje. On je potpuno svjestan utjecaja koji vrši i materijalno stanje, zdravstveno stanje na cijelokupni čovjekov stav, na njegov duhovni život. Zato se on uvijek u razgovoru zanima za tjelesne potrebe i za zdravlje svojih sugovornika.

Odgovornost odgajanika

Redovito je tražio od sugovornika da sam iznese svoje mišljenje o sebi, a ako bi ovaj završio, on bi nastavio sa svojim mišljenjem i priupitao bi sugovornika da li se slaže. Tako on sa svojim odgajanicima *dijalogizira*, tako odgajanik postaje *aktivan* i djelatan u osobnom odgoju. Za o. Antića veoma je važan *stav i stanje* odgajanika. Jedan od njegovih učenika je napisao: „O. Magistar sa svim silama borio se protiv negativnih pojava u klerikatu, ali na sebi svojstven način. Bilo mu je načelo: Sve otkloniti, a nikoga ne uvrijediti". Takav njegov stav ponekad je dovodio, od samih odgajanika, do predbacivanja. Ono na što je posebno pazio o. Antić jest nastojanje da nikoga ne povrijedi u njegovu ljudskom dostojarstvu, pa i uz cijenu da netko sa strane nešto i pretrpi zbog toga.

Svi drugi gledali su čovjeka površinski, u jednom trenutku, samo iz svoga ugla i upravo tako su sudili i postupali s ljudima. Za o. Antića čovjek je *misterij* koji treba otkriti kroz cijeli život. Da bi se čovjek shvatio i prihvatio, potrebno je poći *iznutra, iz situacije* u kojoj se čovjek nalazi, od *osjećaja* koje ima, a za to je potrebna *ljubav, strpljivost i blagost*. Jedan od učenika o. Antića je zapisao riječi koje mu je sam o. Antić rekao: „Ja mislim, da se klerikat ne može popraviti silom ni kaznom, nego više ljubavlju, strpljivošću i blagošću. Sila može urediti vanjštinu, ali ne može oplemeniti srce. Zato on odbija prisilne metode u odgoju. S pravom je napisao jedan dobar poznavalač o. Antića i sam dugo-godišnji odgojitelj: „I mora se priznati, on je postigao više blagošću nego drugi strogošću".

U svijetu se često mogu čuti optužbe na nezrelo ponašanje djece, mlađih, pa i već starijih osoba, a teško je uvijek bilo, pa i danas je, popravljati nečije pogreške i geste, pripitopljavati nečiju zlokobnu narav i stvarnost. Još je teže u odgoju biti odvažan i preuzeti nečiju odgovornost za svoju, kao i sudbinu toga pod teretom svojeglavosti, te za njega pred Bogom biti odgovoran što je kroz cijeli život duboko osjećao o. Antić.

METODE KOJIMA SE SLUŽIO

Veliki odgojitelji, sveci nisu se iscrpljivali u metodama, nekim posebnim pravilima, mnogim zapovijedima. Oni su pokušavali ono bitno doživjeti u sebi i to prenijeti na druge. Tako je činio i o. Antić. Kada se to bitno doživi i proživi, život postane veoma jednostavan, djelatan, djelotvoran i izazovan.

Dobrota i ljubav

Iz već rečenoga možemo već nazrijeti metode kojima se o. Antić služio u odgojnem procesu. On sam piše godine 1956. u svojem pismu-govoru, prilikom primopredaje dužnosti magistru bogoslova u Zagrebu slijedeće: „Pouzdavao sam se u njih, pa se nisam služio drugim metodama nego franjevačkom dobrotom i ljubavlju, i mogu reći, da su te plemenite duše razumjele taj postupak ako ne odmah, ali kasnije u životu svakako“. Upravo takav stav činio je da je o. Antić, kako je napisao jedan njegov učenik i poslije suradnik: „Vodio je računa o ljudskoj ličnosti, o njegovom temperamentu i uopće o ljudskoj psihi. Nastojao je pronaći vrijeme kad će njegove napomene najzgodnije pasti na plodno tlo“. Dobrota i ljubav nikada nisu brze u osudi, nikada prisilne, one uvijek traže opravdanje, djeluju blago i mogu se primjenjivati u svim situacijama i nikada ne promašuju cilj i imaju dugotrajan učinak. O. Antić bio je toga svjestan i to je osjećao, znao je da postoji oporba prema takvim postupcima, posebno kod jednog dijela profesora, ali se nije dao smesti. On je jednom učeniku rekao: „Može se kome činiti da bi se u nastojanju oko uzgoja morao drugačije ponašati i snalaziti. Ali vjeruj mi, ja ne znam i ne mogu drugačije, nego ovako, bilo ovako dobro ili ne. Ali uza sve to, meni se ovaj način čini najboljim i najuspješnjim i najskromnijim“.

Osobni put

Za o. Antića odgoj je bio jedan dugi proces koji ide za promjenom, rastom i dozrijevanjem *cjelokupne ljudske osobe*, zato on ne želi da brzo, samo izvana bude promjena, lijepo za oko, trenutak. On traži promjenu, ali koja se prihvata velikodušno. U pismu jednom poglavaru on će napisati slijedeće: „Zauzmite stav starještine koji prosi, moli, sve upotrebljava da osvoji srca svojih podložnika, da ga shvate i velikodušno se podlože njegovoј odluci“. Za njega je promjena i prvi uspjeh tek kada one dolaze iznutra iz srca, sve drugo je zavaravanje. On zato traži da svatko pronađe *osobni put*, to on pokušava promijeniti i u svojem odgoju i duhovnom vodstvu. Imati svoj put u isto vrijeme znači poštovati i druge koji idu svojim putem. To je put slobode i odgovornosti. U jednom pismu on upozorava jednoga svojeg učenika: „Ima mnogo putova, kojima se može doći na jedno mjesto. Može se mnogim sredstvima doći k cilju. Ti slijedi svoj put, druge poštuj i cijeni...“. Jednog će odgojitelja upozoriti, koji je želio i nastojao da svi odgajanici budu isti, ali kako nije uspijevao, bio je veoma zabrinut. O. Antić mu je na to odgovorio slijedeće: „Nemamo svi iste milosti ni iste darove. Zadovoljni budite onim što vam je dragi Bog dao. Poštujte svaciće dobre namjere, rad, sposobnost i njegovu osobnost, koja nam predstavlja zajedničkog Oca nebeskog, i koji se časti i štuje u svoj svojoj djeci“.

U tih nekoliko riječi on rješava tolike probleme mnogih odgojitelja i duhovnih vođa. Njegov odgojni stav koji zauzima prema pojedincima proizlazi iz *nadnaravnih razloga* i u potpunosti odgovara *naravi čovjeka* koju osloboda i oplemenjuje u njezinoj posebnosti. On je svjestan da je narav i nadnarav plod milosti. Ovdje je upravo veličina i izvanrednost svih odgojitelja i duhovnih učitelja, pa i o. Antića, što se naravno i nadnaravno ne sukobljavaju, naprotiv oni se prožimaju i čovjeku omogućuju da bude više čovjek, da sam sebe više shvati i da shvati drugog čovjeka s kojim živi i radi.

Već smo napomenuli kako je o. Antić odgoj gledao i kako se u odgoju ponašao: kao da je to dug proces, dozrijevanje. Zato uz strpljivost koja se traži od odgojitelja to isto traži i od odgajanika. Strpljiv s drugima, u isto vrijeme čovjek treba biti strpljiv sa samim sobom. Biti strpljiv i ne razočarati se kako nad drugima tako ni nad samim sobom. Ovo je bio stav o. Antića. On piše jednom svojem učeniku: „Budi strpljiv sam sobom. Hvala Bogu, ako odmah u svemu ne uspiješ. Mnogo se moramo truditi i znojiti da dođemo do savršenstva. Ako u svemu treba truda i rada i vremena, to posebno vrijedi za najveći i najuzvišeniji Vaš posao – savršenost duše”.

Sdramatizirati situaciju

Još jedna od posebnosti koja se očituje u odgoju o. Antića jest nastojanje da se teške situacije nastoje *sdramatizirati*. On nastoji kod onih koje odgaja i duhovno vodi sačuvati *mir i jednostavnost* u svim situacijama. Zato ne čude riječi jednom učeniku: „Nikad malodušnost, nikad smetenost duha, nikad očajavanje radi slabog napretka. Upravo u našoj slaboći i svakoj nemoći jaki smo, jer ostajemo u Njemu”. Zašto on tako postupa? Ja mislim, a to smo donekle i vidjeli, da on ima pozitivan stav o čovjeku, on čovjeka vidi u onome što može biti u budućnosti, a ne u trenutku teškoća. Čovjek zapleten previše u svoju sadašnjost, posebno mlad, gubi svoju budućnost. Zato o. Antić umanjuje teškoće i probleme mладог čovjeka i pokušava ga zaputiti prema budućnosti pred kojom se nalazi i koja ga čeka. On pogreške priznaje, on ih skriva, ali ne želi da pogreške budu odrednice za budući život. Pogreška je negativnost i zato prema njoj ne možemo određivati život. Život se treba određivati i voditi onim što je pozitivno. Zato on piše: „Nek te ne plaše pogreške. Kreposti nek te zanose i za njima svagdje teži i trudi se”.

Tako čovjek u sebi i izvan sebe stvara *pozitivan stav* što onda omogućuje da se pogreške brže i bezbolnije svladavaju. Na putu prema kreposti o. Antić preporučuje *odmjerenost i dosljednost*. Na odmjerenost i dosljednost potrebno je upozoriti posebno u odgoju i duhovnom vodstvu, jer upravo radi trenutačnog raspoloženja i zanosa koji su pratioci mlađih ljudi, posebno u vrijeme intenzivnog fizičkog, intelektualnog, duhovnog i afektivnog razvoja, u ovom razdoblju isto tako često su i brza i mnogostruku razočaranja. Zato o. Antić i ne traži od svojih odgajanika odmah sve. Za njega je važnija odmjerenost, ali dosljedno provođena, jedino tako se postiže pravi napredak bez povratka. Zato on i kaže jednom učeniku: „Nemoj se smesti, ako Ti sve ne pođe uvijek za rukom. Ti budi postojan, točan, vjeran...”.

(nastavak u idućem broju)

POHVALA RODITELJIMA OCA ANTIĆA

Mir vječni podaj, o Bože moj,
roditeljima oca Antića
što ga podare Crkvi svoj
usred otoka Prvića.

Blagoslovljeno nek je ime
oca Tome i majke Tade
što nam ovakav dragulj
usred Prvića dade.

Hvala Ti, Bože moj
za slugu Božjeg o. Antića
što nam ga ponizna dade
usred otoka Prvića

Marija Mrša, Šibenik

U ŠEPURINI OTKRIVENA SPOMEN-PLOČA NA KUĆI ROĐENJA OCA ANTIĆA

Važna proslava 100. obljetnice rođenja sluge Božjega o. fra Ante Antića u župi Šepurina (otočić Prvić kod Šibenika) već se priprema. Sumještani o. Antića na otoku Prviću (mnogi žive u Australiji, oko 70 obitelji), ponosni na svoje hrvatsko podrijetlo kao i rodbinstvo o. Antića koje se s Prvića iselilo u Zaton (Kod Šibenika), kao da žele obnoviti svoj izgubljeni rodbinski sjaj i vez s podrijetlom Antića i da svatko od Prvićana upozna slugu Božjega o. Antića. Alojzije Antulov, bliski rođak s o. Antićem (preko njegove majke Tade) preveo je u Australiji na engleski jezik životopis „Tješitelj čudotvorni“ Živka Kustića i podijelio ga je svim Prvićanima u Australiji da se upoznaju s rodnim krajem kao i svetim životom Sluge Božjega. Neki se čak Prvićani pripremaju u posjet ovog ljeta rodnom kraju da prispiju na znanstveni simpozij u Šibeniku za 100. obljetnicu Antićeva rođenja.

Iako vjernici Šepurine imaju svoju veliku novu crkvu, koja može primiti sve stanovnike otoka Prvića, ipak su se Šepurinjani sa svojim mlađim župnikom don Vjekoslavom Kanićem (iz družbe sv. Ivana Boska) potrudili da uz pripomoći svojih iseljenika iz Australije obnove staru crkvu u kojoj je o. Antić primio sv. krštenje (18. svibnja 1893), a na kuću rođenja (16. travnja 1893) postave i spomen-ploču koju je pred mnoštvom vjernika otkrio i blagoslovio šibenski biskup dr. Srećko Badurina. O. biskup, koji

Šibenski biskup msgr. dr. Srećko Badurina otkrio je SPOMEN-PLOČU na kući suđenog rođenja o. Antića u Šepurini (o. Prvić kod Šibenika)

ne skriva svoju radost što o. Antić po rođenju, krštenju i svećeničkom redu pripada šibenskoj biskupiji, također je u crkvi Antićeva krštenja blagoslovio i novi glavni oltar slaveći sv. misu. U propovijedi je istaknuo kako je o. Antić od rodног Prvića, preko Zatona (gdje se trebao roditi) do Zagreba ostvarivao Isusov božanski poziv na svetost života.

A želja mladoga i aktivnog župnika don Vjekoslava tom svečanom zgodom bijaše naglašena da će se u obje župe svim vjernicima na Prviću (u Šepurini i Prvić Luci) održati od 6. do 8. svibnja „Antićevi dani“ za blagdan Marije Posrednice, a po pozivu i želji župnika te dane, kao duhovnu obnovu župa, vodit će i propovijedati vicepostulator Antićeve kauze o. fra Vladimir Tadić.

ARENA VJERNOSTI BOGU

Ostati u Bogu, ići u vjeri – u Njegovu svjetlu, raditi u Njegovoj svetoj volji, nositi svaki dan svoj križ s Gospodinom, nastojati oko savršenih krepasti – eto, to je ono čim će se Vaš duh hraniti, jačati usavršavati i s Bogom se ujedinjavati. Borba da se uzdrži, unutarnja i izvanjska ravnoteža – eto to je Vaš svagdanji najteži križ, to je polje, arena gdje Vi pokazujete vjernost Bogu, vježbate male, sitne, nevidljive kreposti koje izmiču ljudskom oku, ali ih gleda, motri i bilježi Sveznajući.

(Pismo I31)

Fra Ante Antić.

22. KOMEMORACIJA PRIJENOSA TIJELA

Svake godine, već je postala tradicija, komemorira se 14. i 15. prosinca prijenos tijela sluge Božjega o. Ante Antića s Mirogoja u crkvu Majke Božje Lurdske u Zagrebu. Taj se događaj kod štovatelja Sluge Božjega s posebnom pobožnošću doživljava i slavi, kako se je pokazalo i kod 22. komemoracije u godini 1992.

Svete mise koncelebrirali su predvoditelji s pripremljenim propovijedima: o. vicepostulator (14. XII) i o. Zvonko Pirić, student matematike, na sam dan prijenosa tijela (15. XII), kada u svetištu Majke Božje Lurdske počinje veoma svečana devetnica Božiću.

PROPOVIJED

O. fra. Vladimir Tadić

za godišnjicu prijenosa tijela Sluge Božjega (14. XII. 1992)

TU JE NJEGOV GROB!

Duhovna braća i sestre u Kristu!

Komemorirajući večeras i sutra 22. obljetnicu prijenosa tijela sluge Božjega o. fra Ante Antića s Mirogoja ovdje u našu crkvu Majke Božje Lurdske u Zagrebu, želio bih svim štovateljima o. Antića odgovoriti na dva pitanja: Prvo, zašto je tijelo dobrog oca Antića preneseno s Mirogoja u ovu crkvu kad je i na Mirogoju ono moglo čekati s dragim nam pokojnicima slavu uskrsnuća? I drugo, što nama kršćanima, štovateljima o. Antića znači ovdje njegov grob, sarkofag s posmrtnim ostacima tijela?

Mislim da bi svatko od vas mogao večeras dati odgovor, točan, posebno ako ste upoznali o. Antu Antića. No, dati takav odgovor – bez poznavanja o. Antića – bila bi smiješna stvar. Zato mi štovatelji oca Antića i svi koji prilazimo njegovu grobu na

Ne samo svakoga prvog četvrtka u mjesecu (na slici: proslava prijenosa tijela '92.), kada se u svetištu Majke Božje Lurdske u Zagrebu slavi sv. misa uz propovijed za brojne štovatelje Sluge Božjega diljem domovine i svijeta, nego se i svakoga dana pred njegovim grobom izlijevaju molitve za njegovu beatifikaciju – kanonizaciju, kao i za sive potrebe Crkve, naroda i njegovih štovatelja

posebne molitve moramo imati točne i opravdane odgovore na oba upita.

Vi svi, dragi vjernici, znate prve riječi Biblije o čovjeku. „I reče Bog: načinimo čovjeka na svoju sliku... Na svoju sliku stvari Bog čovjeka. Na sliku Božju on ga stvari, muško i žensko stvari ih“ (Post 1,26-27). No, zapitajmo se: Koliko smo svjesni tih Božjih riječi, koliko je čovjek slika Božja i da bi čovjek po Božjoj zamisli i naumu trebao biti: Božja slika, prebivalište i uprisutnjenje Božje u svom ljudskom i smrtnom tijelu? I eto ta sličnost čovjeka s Bogom očituje se upravo u tome što je čovjek stvoren od Boga. Bog je čovjeka stvorio da se u njemu ostvari njegova božanska stvarnost, božanski život, slika.

No, čovjek je s grijehom prekinuo vezu s Bogom zbog kojega smo i mi stavljeni na kušnju i postali podložni smrti. I otada je povijest svijeta pošla naopačke, obratno od Božje zamisli; povijest silnih napora za svakog čovjeka da se u njemu ostvari slika i sličnost Bogu.

Ipak, da se to ostvari, dobri Bog u punini vremena, kako kliče apostol naroda, ostvaruje svoje obećanje: „Riječ Božja tijelom postade i nastani se među nama“ (Iv, 1,14). Na Isusu Kristu se obnovila Božja slika jer u njemu bijaše punina božanstva (2 Kor 4,4), te po Njemu, u Njemu i s Njime svaki član ljudske zajednice može na sebi vlastit način – više ili manje, potpunije

ili nepotpuniye – ostvariti sliku i sličnost Bogu. Dakako, to je u najvećem stupnju uspjelo o. Anti Antiću koji je kroz cijeli život i čitavim bićem nastojao ostvariti sličnost i sliku Božju, i to ne samo kod sebe nego i kod svakog čovjeka, kod ljudi koji su njegova braća.

Čitavim svojim životom trudio se svim silama i moćima svoga bića ostvariti puninu Božjeg čovjekoljublja prema braći ljudima, trudeći se svim sredstvima koje mu je Bog dao da bude čovjek po prvom i vječnom naumu Stvoritelja.

O. Antić će kroz cijeli život prilaziti svakom čovjeku evanđeoskom širinom i otvorenošću svojega duha da svakom čovjeku bude Božji čovjek, po Božjoj volji, naumu i htijenju. On, spoznavši milosnim životom vidljivu i opipljivu Božju dobrotu, milost i milosrđe, dao se je sav za potrebe čovjeka, pomažući ljudima u svim potre-

bama i vodeći ih tako do nevidljive i onostrane vječne stvarnosti u Bogu, bilo svojim neumornim riječima, djelima, u isповijedi i savjetima, bilo po materijalnoj skrbi koju je znao, makar za Crkvu zbranjeno vrijeme, provoditi kod potrebnih; a takvim životom svakom je čovjeku želio otkriti sliku Božju.

„Ovo je ljubitelj svoje braće – kličemo na večernjem otpjevu kod pastira Crkve – koji se mnogo moli za narod. I život svoj daje za braću svoju.“ To se uvijek može izreći za dobrog o. Antića.

Molimo mu se kod njegova groba u ovim teškim i ratnim nevoljama svoga naroda da nas moći zagovor njegov pomogne i sačuva od još težih stradanja i da se konačno završe tolika zlodjela ovoga strašnog rata.

Tu je njegov grob! Ne zaboravimo s vjerom mu prilaziti. Amen.

ŽELIM VAM DUHOVNU OBNOVU

Želim Vam i prosim duhovnu obnovu, revnost u duhovnom životu, velikodušnost i veliku, veliku, silnu i neutaživu želju i glad za Isusom, i to za Isusom propetim, da Mu budete slični.

(Pismo III/5)

Fra Ante Antić

PUT DO SVETOSTI ŽIVOTA

Nemojte se ništa bojati. Vi ustrajte na svom duhovnom putu i držite se ovih uputa:

1. U svemu neka Vas vodi ljubav Božja.
2. Sve što radite činite kao svetu volju Božju. U svemu se nastojte sjediniti sa svetom voljom Božjom.
3. Čvrsto držite ljubav prema bližnjemu i ovu zapovijed Gospodnju nemojte nikada povrijediti.
4. Ljubite Križ Gospodnji i sve trpite iz ljubavi prema Propetom Gospodinu za spas svoj i svoje obitelji i za bližnjega.
5. Ustrajte u svetoj molitvi svaki dan i u sv. razmatranju.
6. Ljubite sv. Crkvu i živite po svetoj vjeri.
7. Ljubite Mariju. Ustrajni budite u sv. Oficiju i sv. Krunici. Mrvite jezik i osjetljivost. ustrajte u ovom i bit ćete sveti, što Vam i ja želim uz sveti blagoslov.

(Pismo III/5)

Fra Ante Antić

O. ANTIĆ I 50. OBLJETNICA ŽUPE MAJKE BOŽJE LURDSKE

Njegova uzoritost kardinal i nadbiskup Franjo Kuharić (na svečanoj koncelebraziji 50. obljetnice župe Majke Božje Lurdske) evocirao je pred mnoštvom vjernika blage uspomene svetosti života slugu Božjih: kardinala Alojzija Stepinca i dobrog oca Antića; obojica su u najtežim progonstvima Crkve u Hrvata, kazao je uzoriti kardinal: svaki na svoj način, životom, rječju i djelom posvjedočili za najveće vrednote ljudskoga duha, uma i života. Kod te proslave u istim mislima ponavljali su: provincijal dr. P. Žmire, župnik župe o. J. Zrnčić i gvardijan o. P. Vučković.

Značajni i važni događaji čovjeka, župe, naroda ostaju za sjećanje, za nezaborav i slavlje; uvijek nam postaju škola života i upozorenje i svjetlo za bolju sadašnjicu i budućnost. Takav događaj bijaše proslava 50. obljetnice župe Majke Božje Lurdske u Zagrebu gdje je sluga Božji o. Antić riječju i životom svjedočio svetost života, sav uronjen u Boga za dobro svakoga čovjeka.

Makar je ova zagrebačka župa Majke Božje Lurdske (u Zvonimirovoj – Vrbanićevu 35), ako se usporedi sa župama koje bilježe stotine godina, prošla relativno kratki tijek svoje velebine i mučne povijesti, a osnovana je 8. XII. 1942. dekretom zagrebačkog nadbiskupa i blagopokojnog kardinala i sluge Božjega dr. Alojzija Stepinca, ipak je ona razvila svoje jake korijene i stablo za životne i zdrave sokove duhovnog života brojnim Zagrepčanima kao i budućim naraštajima grada i okolice. Već u samom početku ona bijaše vjersko središte i svetište Majke Božje Lurdske koje se danas – makar nešto sporije – oblikuje i u svetište sluge Božjega o. Antića.

Požrtvovno će u župi djelovati brojni i poznati župnici i kapelani, profesori i znanstveni djelatnici, vrsni propovjednici i predavači, glazbeni umjetnici i pjevači, te će u sammim počecima zbog djelatnoshti župe pasti i prve nevine žrtve: župnika, kapelana i profesora, koje će jugokomunistička vlast prijekim i insceniranim procesom osuditi na smrt ili na najteže i višegodišnje robovanje u tamnicama Lepoglave i Gradiške. No, između svih, ipak će u župi najviše zasjati i ostaviti svoj trajni krepsoni i evanđeoski sjaj života, o. fra Ante Antić koji će se uzdizati do najvećih vrhunaca svetosti.

I dok je župno osoblje: župnik o. fra Josip Zrnčić, kao i njegovi pomoćnici o. fra Ante Grbeš i o. fra Ivan Milanović – Litre, s o. gvardijanom fra Pavlom Vučkovićem, upraviteljem crkve i svetišta, činilo plan i program slavlja za PEDESET GODINA ŽIVOTA I RADA ŽUPE, što se odvijalo svečanom devetnicom i završnom proslavom na blagdan Bezgrešnog Začeća Blažene Djevice Marije (8. prosinca 1992), te su odmah u program uvrstili još uvijek živi i prisutni lik i duh, primjer i karizme, sluge Božjega o. Ante Antića da bude simbol i pečat ove proslave. I dok će devetnicu propovijedati poznati propovjednici: dr. Stjepan Kožul (*Marija i obitelj*), o. Ignacije Vugdelija (*Marija u Bibliji, Crkvi i hrvatskom narodu*), a o. provincijal dr. fra Pavao Žmire (*Komemoracija žrtvama župe*), u središtu tog ciklusa bit će i lik dobrog o. Antića „*Sluga Božji o. Antić u službi župe i Svetišta*”, o čemu će propovijedati vicepostulator o. fra Vladimir Tadić.

U okviru programa proslave također je vidno mjesto zauzimao i religiozno-kulturni program – tribina, a nastupili su predavači: dr. Mate Granić, dr. Tomislav Ivančić, dr. Vlado Jukić, kao i akademski SPOMENSLOV na tekst pjesnika Joje Ricova i glazbe Marija Nardelija uz pjevanje župnih zborova: *MJEŠOVITI*, mladih „O. ANTE ANTIĆ” i *DJEČJI*, a sve ove točke bijahu na veoma visokoj i vrijednoj kulturno-vjerskoj razini. Također u nagovorima o. gvardijana, o. župnika ili u propovijedima o. provincijala i uzoritog kardinala Franje Kuharića vjernicima će biti najomiljeniji lik o. Antića, kome će pjes-

nik J. Ricov u svom SPOMENSLOVU dati dostoјну паžnju na njegov sveti lik, kako mu je dao i akad. glazbeni umjetnik Mario Nardeli.

Danas, noseći u sjetnim uspomenama ovo slavlje, koje je završilo svečanom službom Božjom koju je predvodio uzoriti kardinal Franjo Kuharić 8. 12. '92, na blagdan Bezgrešne, u zahvalnicama himana „Lijepa naša“ i „Tebe Boga hvalimo“, nastavljamo sa životom i radom župe u nova desetljeća i buduća stoljeća, kada će živi, karizmatski i evanđeoski lik o. Antića u punom sjaju, vjerujemo, njegove zlatne aureole zasjati Crkvi Božjoj u Hrvata i u svijetu.

U tom ozračju donosimo i propovijed o. vicepostulatora s proslave 50. OBLJETNICE ŽUPE.

O. fra Vladimir Tadić

O. ANTIĆ U SLUŽBI ŽUPE I SVETIŠTA

Duhovna braće i sestre u Kristu!

Dok nam se ovih večeri u našoj crkvi i svetištu Majke Božje Lurdske izmjenjuju izvanredni propovjednici za spomen-slavlje pedeset godina župe u našem Zagrebu – može netko postaviti izazovno pitanje: Zašto je trebala tema „Sluga Božji o. Antić u službi župe i svetišta“, a on sam nikada ne bijaše ni župnik, ni kapelan, ni gvardijan ove crkve i samostana? To bi pitanje bilo na mjestu kad ova crkva i svetište Majke Božje ne bi čuvali, častili i slavili blažene uspomene na o. Antića, čiji se grob nalazi i časti u ovoj crkvi, i kada ovaj zlatni jubilej ne bi bio i jubilej svih onih kojima je kršćanski život bar i kratko vrijeme povezan uz ovu crkvu – župu, i to od prvog župnika o. Alberta Bukića do današnjeg o. Josipa Zrničića.

Jasno, htio bih zato najprije reći da ovaj zlatni spomen-jubilej, pedeset godina župe, pripada svima koji su u ovoj župi i crkvi slavili i sudjelovali u svetim misama, sv. sakramentima, u molitvama bilo zajedničkim ili osobnim, bilo da su nam već dragi pokojnici ili su još živi, bilo da su bili propovjednici ili slušatelji riječi Božje, bilo da su bili isповjednici ili su primali oproštenje za svoje grijeha; svi zajedno sačinjavaju ovaj jubilej.

Ako je tako, a jest, onda prvo značenje i vrijednost ima onaj koji je ostavio svojim vlastitim životom u ovoj župi-crkvi i svetištu, u našem Zagrebu, svim vjernicima i ljudima dobre volje TRAJNE I VJEĆNE VRIJEDNOSTI VJERE I EVANĐELJA, koji je vlastitim primjerom ostvario vrhunce ljubavi prema Bogu i braći ljudima, i to potpuno i svakidašnjim predanjem svoga života i

Bezgrešna Djevica (oltar u Kripti Majke Božje Lurdske u Zagrebu) sa svojim likom lje vječne radosti, ljubav, mir i sreću, što je često isticao u svojim pismima, savjetima i molitvama dobr o. Antić koji se svakoga dana i sam u to svjetlo najdublje uranja

Boga i svakom bratu čovjeku. Drugim riječima: u ovom jubileju pripada prvo mjesto onome tko je u župi vlastitim životom i radom uprisutnio život, ljubav, milosrđe i dobrotu Isusa i Marije, a to bijaše naš služba Božji dobri otac Antić.

Bilo je u župi značajnih propovjednika, predavača. Spominju se o. Leonardo Bajić s objavljenom knjigom „U duhu katoličke obnove“, koja bi bila vrijedna i dostoјna pažnje da nam se danas nanovo tiska kad govorimo o duhovnoj obnovi Crkve u hrvatskom narodu, što bi trebalo doći čim završi ovaj strašni rat. Spominje se o. Mate Vodanović, pravi mučenik, kao i o. Bajić, koji dadoše uz o. Serafina Raiča prvi svoju vlastitu krv za sv. vjeru i hrvatsku domo-

vinu. Spominju se i mnogi drugi kojima je dolazio – u ono vrijeme – sav crkveni i laički Zagreb da ih čuju u izričajima života vjere i nauka evanđelja Isusa Krista. U župi je vrijedan spomena isповједnik i sveučilišni profesor dr. o. fra Roko Rogošić s djelom „Veliki Ilirik”, o čemu se još nitko ne usudi od zagrebačkih znanstvenih velikana napisati i dati svoju recenziju – ocenu.

Mogli bismo spominjati i druga imena, radnike i članove FSR-a, velike dobročinitelje, značajne glazbenike i poznate pjevače našega zbora, ali nitko od njih vjernicima župe i grada nije toliko darivao svoje vlastito srce, vrijeme i sve svoje duhovne i fizičke snage u dugim satima i godinama isповједanja, u duhovnim savjetima i molitvama, u aktivnom karitatativnom radu i apostolatu, makar to bijaše i rad zabranjen Crkvi u Hrvata, kako ga je obavljao dobri o. Antić.

Dobri o. Antić toliko će žrtvovati i samoga sebe i cijelo svoje vrijeme i sve snage svoga života za Božju slavu i spas duša te će se sav istrošiti za te najveće vrednote života u službi ove župe i vjernika, da ga nikada ne može ova crkva i grad Zagreb zaboraviti; takav ostaje trajno živ za župu, Zagreb i cijelu Hrvatsku, jer bijaše sav Božji, sav za svakog čovjeka, a osobito za poniženoga, grešnog i koji se u društvu našao na rubu, odbačen od svakoga, jer i Krist je naš Gospodin za takve došao da im služi, a ne „da bude služen“. Antić bijaše, u punom značenju riječi, sluga Božji u službi svakom čovjeku koji je potreban bilo kakve pomoći.

Toga su svjedoci svi oni koji su svakoga dana i časa dolazili pred vrata njegova srca, duše i njegove isповјedaonice i sobe, a bili su među takvima i mnogi svećenici, biskupi, časne sestre, studenti, profesori, liječnici, očevi i majke... kao i bolesnici duševni i tjelesni kojima je o. Antić svojom molitvom i sv. misom vraćao potpuno izgubljeno zdravlje. Imamo o tome mnoga svjedočanstva i brojne dokaze. Imamo još živih osoba koje su po Antićevim molitvama primile bezbrojne dokaze Božje ljubavi, dobrote i milosrda i koje mu još i danas ostaju trajno zahvalni za dobar i sretan život i zdravlje. Kolikima je o. Antić, čitajući im najdublje tajne duše i srca, rasvjetljujući im tamne prostore njihovih grijeha, jasno pokazao najsvjetlijie staze budućnosti njihovu životu, i takvih je danas velik broj, kao što bijahu velika kolona onih pred njegovom sobicom gdje su našli utočište,

ljubav i milosti Božje po sv. isповједima kod o. Antića, ili njegovim savjetima ili molitvama. Antić bijaše mnogima prorok, putokaz i svjetlo k Bogu i sreći života. O tom svjedoče brojne knjige, životopisi, članci, stručna predavanja, propovijedi o ocu Antiću. Čitajte i u glasilu „Dobri otac Antić“ o njegovoj svetosti, kojega izdaje njegova Vicepostulatura. Ako hoćete i želite i danas živjeti i usmjeriti svoj život prema najvećim vrednotama neba i zemlje, možete to naći i pročitati u njegovim brojnim poukama i pismima koja još uvijek duhovnu uzdižu, daju snagu i ozdravljenje, snažno i jasno svjedoče kao pravo čudo. Ako hoćemo rasti u duhovnom životu s Bogom, onda bolje literature nemamo za duhovni život od pisama o. Antića koja ostaju živa riječ o Bogu i čovjeku. Kad bi se sva pisma složila u jednu knjigu, ta bi knjiga – zacijselo – postala najveći i najjasniji biser uz Isusa i Mariju našim tolikim danas ranjenim dušama, obiteljima.

I nakraju, da ne bih duljio u ovoj propovijedi kako je o. Antić mogao tako vršiti službu u ovoj župi i svetištu da su ga svakim danom kolone tražile za isповijedi, savjete, pomoći i utjehe, a bijaše i najveći broj onih kojima nitko nije mogao pomoći, koje nije mogao nitko utješiti. Jest, mnogi su mu svakoga dana donosili samo svoje boli, patnje, duševne muke, obiteljske probleme, traume i grdobe svojih grijeha... a on ih je primao samo i neprestano Isusovim srcem, Božjom toplinom i zagrljajem. Ljudi su voljeli i tražili njegovu blizinu. Od njega su primali ohrabrenje i Božju ljubav i dobroto, te su se po njegovim žrtvama i molitvama u život vraćali upućeni, ojačani i puni nade u život. Antić im je uвijek i riječju i primjerom i žrtvom uprisutnjavao Isusa, pa nisu slučajno izlazile iz mnogih usta riječi kao ove: „Fra Ante Isus, Isus fra Ante, fra Ante sveti Ante...“

Takov o. Antić neka nam bude temelj proslave ove župe i svih budućih proslava i slavlja. Amen.

KAKO NAS BOŽANSKA LJUBAV LJUBI

Kroz ovo sveto vrijeme duhovo se obnovite i promatrajte Božansku Ljubav kako nas ljubi, ostaje za nas u Presvetoj Euharistiji i umire za nas na Križu. Promislite kako Vi odgovarate Isusu!

(Pismo III/35)

Fra Ante Antić

„Antićevi dani” u domovini

O. ANTIĆ
S PROGNANICIMA
U GRACU n/m

Odavno se, upravo u Podbiokovlju na prekrasnom gračkom krajoliku do mora – gdje se nekoć prostirao Lapčanj, a danas Gradac n/m – miješaju valovi vjere i nevjere. Tko zađe u to sunčano, ali i „burno” mjesto, lako će osjetiti kod ljudi prelijevanje molova, tonova i čeznuća za najvišim i nedorečenim daljinama neba, za onim što je nebesko i vječno, ali će isto tako naići na ljude koji ne znaju i ne mogu podići glavu od zemlje i „lokve” jer većina ih je u ekskomunizmu zaboravila i odbacila vječne vrednote duha i duše, vjere i Boga.

No, kakvi jesu da jesu, svima je more i Biokovo najljepši ukras Božje stvaralačke ruke i dobrote. Oni su molna usudbinska stvarnost gračkoga podneblja, gdje mali broj vjernika slave velikog zaštitnika Graca sv. Mihovila, a svi

„Antićevi dani” u župnoj crkvi sv. Mihovila u Gracu n/m pokazali su, makar bijaše crkva ispunjena prognanicima i izbjeglicama, da je župa proživljavala i još proživljava teško bezumje boljševizma i komunizma, koji još u toj sredini ne vide i ne znaju kada im je mrijeti

Gračani (kršteni i nekršteni) zavjetnog sveca sv. Roka koji ih je svojim zagovorom 3. siječnja 1912. spasio od pomora kuge.

Prošle godine prilikom blagdana sv. Mihovila arkandela (29. IX), zaštitnika župe, u Gracu n/m bili su priređeni „Antićevi dani” s trodnevnicom i blagdanskom feštom. Trodnevnicu su predvodili i propovijedali župnik o. fra Ante Antić i o. vicepostulator, a blagdansku svetkovinu vicepostulator i dr. o. fra Andrija Nikić. Crkva je, doduše, sva četiri dana bila ispunjena vjernicima, ali 95% biju-hu u najvećem broju prognanici iz Vukovara, Vin-kovaca, Petrinje, Slunja, kao i iz dijelova Bosne i Hercegovine, posebno iz gradova Mostara i Sarajeva, koji su našli ugordan smještaj u gračkim hotelima, odmaralištima i kućnom domaćinstvu. Moglo bi se upravo reći da je za njih i samo njima sluga Božji o. Antić u Gradac došao. Prognanici su s ljubavlju Sluge Božjega pripomogli da se blagdan ostvario i održala veleribna procesija na čast sv. Mihovila po najprometnijem dijelu Graca i gračke rive.

Kako su prognanici željeli upoznati više slugu Božjega o. Antića i njega u ovim teškim i ratnim progonstvima prihvatići za zaštitu u svojim potre-bama, pokazuje primjer što su svi tražili njegovu knjigu, a tisuće sličica Sluge Božjega nije im do-teklo. Da ipak svatko ima barem sličicu o. Antića, posebno su se pobrinule č. ss. franjevke: Pas-kalija, Marija, Veseljka, Vladimira i dr. koje u Gra-cu uređuju župnu crkvu sv. Mihovila i predvode pjevanje. One od Vicepostulature naručiše sličice i podijelše ih prognanicima, koji o. Antića mole za milosti i pomoći s neba kao i za njegovu beatifikaciju da što prije dođe do slave i časti oltara.

Prisutnik

Dr. o. fra Andrija Nikić na proslavi blagdana sv. Mihovila, zaštitnika župe Gradac n/m, našao je izvanredno mjesto u svojoj propovijedi za digresiju ističući ime sluge Božjega o. Antića, koga je kroničar samostanske kronike u Zaostrogu u vrijeme filozofskog studija 1913/14 istakao nazivom BOGORODIČNIM (tj. danas BOGOBOJAZNI). Zar taj izraz kroničara za o. Antića ne svjedoči kako se je već u mladosti njegova duša natapala nebom milosti

O. ANTIC U IGRANIMA I DRAŠNICAMA – ZNAČAJ I BUDILAC

Na najškrtijem predjelu biokovskog kamenjara, gdje se ta vilinska planina sa svojim gredama kupa u moru, smjestila su se sela Drašnice i Igrane. Putnici iz Makarske prema Pločama ili obratno dahom zastaju kad pogledom opaze najvitkiji zvonik na strmoj hridi nad morem, ili kad se u čudu zapitaju: Kako se je moglo Biokovo tako visoko sazdati i uzdici nad morem?

Razlog za opisivanje tih biokovskih atrakcija je sam o. Antić koji se znao u Drašnicama i Igranim naći za ispovijedanje vjernika u prve petke ili za blagdane župa, a svjedočanstva i kazuju da je počešće znao doći u Igrane na kraći predah kod župnika o. fra Jakova Vrdoljaka koji ga je posebno cijenio kao svoga vrijednog Magistra – Učitelja. Jednom zgodom – pričao je fra Jakov – kako mu je o. Antić poslje duže molitve i meditacije prišao s pitanjem: „Fra Jakove, fra Jakove, vjeruješ li ti u Gospu Lurdsku?“ Na to pitanje fra Jakov je u tren odgovorio: „O. Magistre, ja vje-

Vjernici župe Igrane na „Antićevim danima“ kod sv. mise, za razliku od drugih sumještana kojih ne znaju za nedjeljnu sv. misu, poznaju svoju duhovnu vrijednost i vječno bescijenje svoga života. Možda nekima „Antićevi dani“ bijahu i poziv da se u životnoj borbi za nove naraštaje trebaju svi po sv. vjeri još više zalagati

rujem samo u Majku Božju, pa ne znam kako je ljudi ovdje ili ondje nazivali, kao Gospu Lurdsku, ili Sinjsku ili Bistričku ili trsatsku, ili Olovsku, ili Karmelsku ili od Ružarija ili pak Snježnu...“ Vjerojatno se dobri o. Antić nije zadovoljio tim mojim odgovorom, ali – spominjao je fra Jakov – „meni je izgledalo da je očekivao drugi odgovor, jer o. Antić bio je izvanredno pobožan Majci Božjoj Lurdskoj“. Upravo za Gospine svetkovine ili u vrijeme božićnih i korizmenih ispovijedi Antić je dolazio u Drašnice i Igrane na ispomoć, a mnogi su se ispovijedali kod njega i u Makarskoj, kazuju brojni svjedoci obju župa.

Tako i prošle godine (1992), kad je 7. i 8. studenoga (subota i nedjelja) veoma angažirani župnik o. fra Ante Madunić u obje župe (u Drašnicama i Igranim) organizirao „Antićeve dane“, našlo se starijih osoba koje su bile Antićevi penitenti, pokornici. Navratiše se veselo o. župniku ili ocu vicepostulatoru radosnim riječima: „I ja sam se ispovijedao(la) kod dobroga fra Ante Antića. Bile su to naše nezaboravne ispovijedi od kojih još i danas kršćanski živimo i dilujemo.“ S nekim smo ušli u kraći razgovor i saznali iz njihovih riječi da im je o. Antić u ispovijedi bio veliki značaj i budilac na pravi kršćanski život i djelovanje. To je bio poticaj vrijednom župniku o. fra Ante Maduniću koji je velik dio pastirskog rada prebacio na karitativnu djelatnost za tisuće prognanika da današnji njegovi Igrančani i Drašničani upoznaju i prihvate službu Božjega o. Antića koji je svakom kršćaninu poticaj, kako kažu, i budilac na pravi kršćanski život.

„Antićevi dani“ su mogli u obje župe poslužiti i vjernicima po propovijedima da i oni budu značaj i buditelji pravoga kršćanskog uvjerenja i života, te

Župljani Drašnice (na slici) sa svojim blagim i mirmim župnikom o. fra Antonom Madunićem imali su „Antićeve dane“ kao radost da je u njihovo selo nekoć iz Makarske dolazio o. fra Ante Antić za ispovijedanje. Ta istina čuva se i danas od usta do usta, pa Drašničani još više žele upoznati slugu Božjeg o. Antića

da se nadahnjuju na svjetlim uzorima duhovnih velikana, među kojima u našem vremenu vidno mjesto pripada upravo sluzi Božjem o. Anti Antiću; a blago narodu koji se uvijek i nanovo nadahnjuje od svojih uzora u krepostnom i kršćanskom životu, dok jao onome tko uzore svetosti zaboravlja i niječe, jer takav zaboravlja i niječe samog sebe.

U skladu s „Antićevim danima“ dostoјno je spomenuti da je priličan broj igranskih očeva i mlađih ljudi sudjelovalo i kod svete mise i propovijedi o Sluzi Božjem, što – nažalost – ne bijaše u Drašnicama, gdje se je prije drugoga svjetskog rata osjećao daleko bogatiji vjerski život kod očeva i mladića, nego što ga danas imaju Drašničani.

Vicepostulator zahvaljujući se svima na tim danima upoznavanja o. Antića apelirao je na njegovo veće štovanje u tom dijelu primorja gdje još žive uspomene na voditelja duša našeg vremena. Zahvalan je posebno i o. župniku na svemu što se zalaže i radi na širenju glasa o svetosti Sluge Božjega. Neka svima o. Antić pomogne u svim potrebnama života da bi se naš lijepi primorski i podbiokovski kraj pomladio i duhovno podigao po sigurnom usmjerenu na Krista, kako je u svoje vrijeme svakog čovjeka vodio naš o. Antić, kandidat za blaženika i sveca Crkve.

Prisutnik

ŽUPA BRIST U ZNAKU OCA ANTIĆA

Jesu li Brišnici vjernici, čija se župa Brist odvojila od Graca n/m prije godinu i pol dana, ili su oni kao i drugi vjernici u Makarskom primorju? Što se sigurno može reći za mnoga mjesta toga divnog Božjeg podneblja i ljepote, to sigurno, kad je u pitanju vjera i povijest mjesta, ne može stati za Brist, izuzev pojedine iznimke. Brišnane je uvijek kroz povijest, čak i u vremenu ekskomunizma, najčvršće vezala nit vjere i nit slavne povijesti. Brojna franjevačka zvanja, biskupi, pjesnici s bardom fra Andrijom Kačić Miošićem, povjesničari, umjetnici, iz kojih se izdvaja živući Mladen Veža, najjasnije govore o Briščaninu, njegovoj vjeri i hrvatskom imenu, kao i „Dušina jama“ iz doba Turaka, mnogi izginuli za „Krst časni i slobodu zlatnu.“

Ni donedavni boljevički komunizam, koji je na svoj način haračio širom toga biokovskog podneblja, nije Brišnane (izuzev nesretne pojedince) uspio zatrovati kao ni bogati turizam koji se posljednjih decenija pokušao nametnuti vjeri i vjerskom životu. Pravi su Brišnani uspjeli ostati uz svoju Crkvu, vjeru i povijest, pa su zato – možda – jedino i pravo mjesto koje je izborilo u tom dijelu primorja uspjelo na prvima izborima pobijediti komunističko jednoumlje, a to se u prvom redu može zahvaliti svjesnom i mladom naraštaju – mladima i mlađim kršćanskim obiteljima. Brišnani s pravom mogu biti i ponosni na svoju župu i na sv. mise gdje se zajednički uzorno recitira, moli i pjeva. Njihovo pjevanje u crkvi sv. Margarite od tridesetak i više muških glasova, kad se nedjeljom i blagdanom slože na slavu Božju, ne može se čuti i doživjeti od Dubrovnika

Župna crkva sv. Margarite u Bristu (na obali), zamjenivši stoljetnu u Selu, imala je kao i druge župske zajednice u Podbiokovljku svoje brige i sumnje, ali ih je jedina nadvladala. Ona je s bjelinom i čistoćom ostala trajni izazov kršćanske duše i ostaje sadašnjim i budućim naraštajima putokaz od obale k vječnim visinama

do Splita, a možda su i jedini koji velikodušno i posebno slave svoje zaštitnike: sv. Margaritu, sv. Antu i sv. Martina, a posljednjih godina upričuju se u župi i „Antićevi dani“, koje je prije pet–šest godina predvodio bivši vicepostulator o. fra Stjepan Vučemilo.

Nekoć srednjoškolci i vjernoučenici u pitoreksnom Bristu, poslijе božićnog igrokaza u gračkoj crkvi u Gracu n/m, danas se raspršiše širom Hrvatske, ali svugdje vjerni vjeri roditelja i pređa, kao štovatelji dobroga Sluge Božjega. Na slici (s lijeva u prvom redu): Vesna, Jasna, Hedviga, Nada, Marija, Natalija i Ana, Otraga: Stanko, Duško, fra Vlado i Romeo

I prošle je godine (1992) aktivni župnik o. fra Dinko Glibotić pozvao o. vicepostulatora da se u Bristu na spomendane sv. Jeronima (30. IX) i sv. Martina (11. XI) proslave „Antićeve dani“ kako bi ga vjernici Brista još bolje upoznali, prihvatali i zavoljeli kao sjajnu zvijezdu svetosti na hrvatskom nebu, a posebno što je sluga Božji o. Antić još u mlađim godinama studira filozofije i kao mladi svećenik znao šetnjom uz more posjećivati Brist, briške pitoreske brežuljke, uvale i crkve. Za te „Antićeve dane“ pravi i iskreni vjernici su zahvalni i župniku i o. vicepostulatoru. Revni vjernici Brista, koji prije nisu imali životopis sluge Božjega ili njegove sličice s molitvom za proglašenje blaženim i svetim ili za svoje duhovne potrebe, to su si ovom prigodom svi omogućili.

No, treba naglasiti da su vjernici s o. župnikom počeli podizati novu župnu kuću u blizini župne crkve. Iako je riječ o tom pothvatu, oni se i duhom još više žele uzdizati. Jer koliko je čovjeku potrebna materijalna strana, toliko mu je još bitnija duhovna okrepa. To dvoje kod vjernika Brista, kojima se zahvaljuje Vicepostulatura, uviјek je bila prepoznatljiva oznaka.

Za njih je sve u službi vječnom životu. U tom svjetlu neka im bude i velik zagovor sluge Božjega o. Ante Antića.

TUČEPLJANI – NJIHOVI SVJETIONICI I ZVONICI

U župi Tučepi, poznatoj po najdužoj prirodnoj sunčanoj plaži u Makarskom primorju, proslavljen je 15. XI. 1992. blagdan sv. Nikole Tavelića u novoj crkvi (posvećena 18. XI. 1992) s blagoslovom novog zvonika i prvom svečanom procesijom kroz mjesto, a misno slavlje i zapaženu propovijed predvodio je provincial Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja o. fra Pavao Žmire uz prisustvo desetak koncelebranata i preko 1.000 vjernika.

Revni župnik o. fra Josip Matić, koji se najaktivnije brine za duhovni uzrast vjernika a na srcu su mu posebno prognanici iz okupiranih krajeva Hrvatske kao i izbjeglice iz Herceg-Bosne, pobrinuo se je da se za vjernike župe održi i duhovna priprava trodnevnicom i „Antićevim danima“ kad je vjernicima nakon sv. misa fra Mario Stipić omogućio u crkvi i gledanje filma „Isus iz Nazareta“ Franca Zeffirellija. Kroz trodnevnicu, a posebno na blagdan, ispovjedilo se

Blagoslov zvonika nove crkve sv. Nikole Tavelića u Tučepima duhovno se pripremao s trodnevnicom – „Antićevim danima“, a pred same obrede blagoslova obavljena je prvi put nakon 1945. svećana procesija kroz mjesto i preko obale u kojoj je sudjelovalo preko 1000 vjernika s velikim brojem prognanika i iseljenika

Mp. provincial dr. o. fra Pavao Žmire u prigodnoj propovijedi o sv. Nikoli Taveliću istakao je i likove slugu Božjih: kardinala Alojija Stepinca i dobrog o. Antića, kao uzore svetosti, velikih kreposti, te i nove kandidate Crkve za blaženike i svece svijeta

više stotina vjernika, a „Antićevim danima” po propovijedima o. vicepostulatora svi prisutni vjernici mogli su usporediti svoj duhovni život sa svetim uzorima: sv. Nikole Tavelića i sluge Božjega o. Ante Antića kojega se još mnogi Tučepljani sjećaju, jer bijahu Antićevo penitenti koje je on između dva rata po duhovnim vježbama pripremao na prvu sv. ispjednju i prvu sv. pričest. Ti se nadose za „Antićeve dane” na trodnevnići da obnove svoje uspomene i sjećanja na o. Antića i da ga još bolje upoznaju, zavole i prihvate za svoga sveca. Bez dvojbe treba istaknuti, jer je župa Tučepi samo dva do tri kilometra istočno od Makarske, da je sigurno o. Antić veoma često u šetnji sa svojim bogoslovima zalazio u to veoma pitomo mjesto koje je obrasio borovima, lоворom, plodnim vinogradima i maslinicima. Često je on u staroj crkvi sv. Ante slavio i sv. mise i propovijedao, a Tučepljani su mu dolazili zbog njegovih uslišanih molitava u Makarsku i za sv. ispjednju kao i duhovne savjete, o čemu su sačuvana brojna svjedočanstva.

I glavni predvoditelj svečanog slavlja provincial fra Pavao Žmire, poslije blagoslova zvonika, svjedočkom je riječju u svojoj propovijedi istaknuo mučeništvo sv. Nikole Tavelića i sveti život sluge Božjega o. Antića. Obojica su – u punom smislu riječi – bili čitavim svojim životom sljedbenici i učenici Isusa Krista, i to sve do njihove smrti. Imali su i oni svoje kušnje, muke, boli kao i progonstva za sv. vjeru i svoju hrvatsku svijest, a obojica Hrvati i Šibenčani, franjevci i sveci, doživjeli su oganj i pepeo kao tolika braća Hrvati u današnjem ratu, ali njihova postojanost u vjeri i ljubavi prema Kristu i braći ljudima učinila ih je za sve Hrvate vječnima i slavnima do konca

vremena. Danas su obojica svima nama, po primjeru i nebeskom zagovoru, a posebno Tučepljanim koji ih slave, veliki svjetionici i veliki zvonici, što su osobito mogli razumjeti za „Antićevih dana” prognanici i izbjeglice jer njih bijaše u najvećem broju na sv. misama i propovijedima, pa je zato tom prigodom podijeljeno preko 1.300 sličica sluge Božjeg o. Antića, a mnogi, posebno prognanici, obogatili su se za duhovnu korist životopisom „Tješitelj čudotvorni” kao i drugim knjigama o ocu Antiću.

Svakako, ovo cijeloj svečanosti, u najvećem značenju doprinio je i najaktivniji sudionik slavlja o. fra Mario Jurišić, bivši župnik Tučepa, koji je dovršio gradnju nove crkve sv. Nikole Tavelića i objavio svoje dvije knjige svjedočanstava iz Makarskog primorja o svetom liku Sluge Božjega. Knjige nose naslov: „O. FRA ANTE ANTIĆ – SLUGA BOŽJI” (Zagreb, 1992) i „ČOVJEK DOBROTE” (Zagreb, 1993).

Brojna djeca i mladost Tučepa kod sv. mise posebnu su svoju pozornost zaustavljali na propovijedi kod spomena imena dobrog oca Antića

Doista, bijahu veoma lijepi i uspjeli duhovni dani, na čemu se posebno o. župnik zahvalio svima koji su na bilo koji način sudjelovali na tim duhovnim slavljinama za sv. Nikolu Tavelića i u prirodi blagoslova zvonika, a posebno i kod duhovne pripreme po „Antićevim danima”.

Sudionik na slavljinama

BIJAŠE ČOVJEK DOBROTE

Prof. Milivoj Borić, osmo dijete svojih roditelja, pok. Ante i Drine rođ. Vežić, rođen je 17. lipnja 1910. u Bristu, a u Zagrebu živi od jeseni 1933. gdje je danas u mirovini kao profesor matematike i fizike. Oca Antića je upoznao i prvi put susreo 1946. kad je Antić iz Makarske bio premješten u Zagreb. Razgovor s profesorom, koji objavljujemo, pravo je svjedočanstvo duhovne ljepote i uzvišenosti svetoga života o. Ante Antića.

DOA: Makar ste, dragi profesore, poslije osnovne škole napustili rodni Brist, gnezdro fra Andrije Kačića Miošića, još Vam je Vaše mjesto u lijepim uspomenama?

Prof. Borić: Da, u ovim poznim godinama čovjek sve zaboravlja, a vraća se k svome djetinjstvu, jer djetinjstvo ostaje nezaboravno – u sjećanju. Može čovjek sve zaboraviti, ali nikada svog rodnog kraja – djetinjstva. Tu su uvijek drage uspomene na dobre roditelje, braću, sestre i najbliže. Tu su prve niti života, prve iskre ljepote prirode Božje i prvi tepaji materinskih riječi i molitava. Puno se toga s nostalgijom sjećam što me povezuje s crkvom i školom, s pripredbama i prvim deklamacijama hrvatskih pjesama u prostoriji Uljarne i škole moga Brista i djetinjstva.

DOA: Vi se možda iz tih najranijih godina sjećate i fra Ante Antića? Imate li kakvih uspomena?

Prof. Borić: Ne mogu o tome ništa reći. Bio sam malo dijete, tek sam činio prve korake kad je on kao klerik i student filozofije u Zaostrogu možda sa svojim kolegama filozofije prolazio uz more i po našim briškim vrletima. Kad sam u Bristu završio osnovnu školu, mene su moji uputili na dalje školovanje u Imotski i Sarajevo, pa iz tih godina o fra Anti nemam gotovo nikakvih uspomena. Jedino mogu reći a što je znala pričati moja pobožna majka o svojim isповijedima kod fra Ante kad bi išla u Zaostrog za Gospu od Andela, kao i za Veliku ili Malu Gospu, da obavi svoj zavjet.

Prof. Milivoj Borić još u brojnim uspomenama, koje su davno minule, sjeća se Brista i sluge Božjega o. Antića

DOA: Što Vam je majka o fra Antu znala pričati?

Prof. Borić: Ona bi se sva blažena i vedra vratila iz Zaostroga, gdje bi obavila svoj zavjet Gospu od Andela, koji je bio vezan s isповijedu i pričešću kao i svetom misom. Zaostrog sa samostanom i crkvom bijaše prava duhovna oaza u našem Primorju između prvoga i drugoga svjetskog rata, kad sam i ja kao dijete i mladić znao pješke hodočastiti za Gospine blagdane, a u to vrijeme ljudi su bili daleko više vezani s crkvom i samostanom, nego što su danas. U samostanu je živjelo desetak stalnih svećenika. Preko praznika su dolazili studenti makarske Bogoslovije, a fra Ante im je bio glavni odgojitelj, kako se kaže, magistar bogoslova. Tako je moja majka svima u kući spominjala kako se je kod jednoga izvanrednog i dobrog duhovnog svećenika isповjedila, a bilo je to kod fra Ante Antića.

DOA: Je li Vam majka još što izvanrednoga o fra Ante znala kazivati?

Prof. Borić: Koliko se sjećam njezinih riječi, a majčinske su riječi uvijek najljepše uspomene, uvijek najljepše i najdraže, mogu samo to kazati da je pričala nama djeci kako su joj isповijedi kod fra Ante bile prava svetinja i utjeha za život. Rekoh malo prije da bi se sva osjećala blažena, veda i sretna kad bi se iz Zaostroga vratila kući u Brist poslije isповijedi kod fra Ante. Osjećala bi se potpuno smirena u duši i srcu. Mislim da baš to daje svakom čovjeku svaka prava i skrušena isповijed, a posebno ako se čovjek isповijeda svećeniku koji je više duhovan i više svet, kao što su u Bristu tada govorili moji Brišćani za fra Antu. Majka mi je spominjala da je fra Ante bio svećenik pun dobrote i blagosti, da se je znao duboko zagledati u dušu što je svatko mogao doživjeti po njegovim pitanjima kod sv. isповijedi, a po tome je davao svojim penitentima najutješnije i najbolje savjete koji bi mu bili savjeti ohrabenja, mira i pomoći za uvijek novi kršćanski život.

DOA: Kojih je to, profesore, godina bilo, kad Vam je majka to pričala u Vašem Bristu?

Prof. Borić: Bilo je to, dobro se sjećam, negdje poslije 1923. pa naovamo. Možda čak i 1925/26. Ja sam već bio gimnazijalac, a čuo sam to od majke kad bih dolazio na praznike. Govorilo se kako fra Ante lijepo isповijeda, kako blago zna otkrivati dušu i kako je čitao savjest onih koji su mu se isповijedali. Mnogi su Brišćani to spominjali, prepričavali.

DOA: Sigurno se nekada fra Ante s bogoslovima pojavljivao i u Bristu?

Prof. Borić: To su isto spominjali i neki moji Briščani da je znao šetnjom dolaziti u Brist i penjati se k staroj crkvi u Selo, zaći u onu divnu Božju ljepotu, tišinu – prirodu, gdje je duši mnogo ugodnije i ljepše nego u gradskoj vrevi.

DOA: Profesore, Vi ste u Zagrebu još od jeseni 1933. godine, a ovo je 1993. Dakle punih 60 godina ste Zagrepčanin, a mnogim ste Zagrepčanima bili poznati profesor matematike i fizike.

Prof. Borić: Jest, upravo tako! Ali, uvijek svagdje Briščanin. U Zagrebu sam sve postigao: završio sam studij matematičkog fakulteta, ostvario sam sretan brak sa svojom dobrom suprugom Nadiom koju sam upoznao kao dobru kršćanku djevojku u Vrbanicevoj 35 gdje je Nada pripremala veoma dobre kulturne i lijepo priredbe za djecu i mlade; kršćanski sam s njom odgojio i školovao svoju djecu, koja su danas u sretnim svojim obiteljima, a sada uživam mirovinu. Bogu se molim s Njim zborim, a On me voli!

DOA: Kažete da ste zalazili u Vrbanicevu 35, a to je samostan i crkva Majke Božje Lurdske gdje je o. Antić proveo najpunije godine svoga redovničkog, svećeničkog i duhovnog života.

Prof. Borić: Meni je Vrbaniceva 35, kraj Zvonimirove, bila moja druga rodna kuća. Tu je dugo godina živio moj brat franjevac, fra Bernardo Borić, koji bijaše katehet ženske gimnazije u Križanićevoj ulici i gvardijan samostana Gospe Lurdske, a preko njega sam upoznao ostale naše fratre, već od samog utemeljenja samostana, jer je samostan osnovan godinu dana prije nego sam došao u Zagreb. Mi studenti iz južne Hrvatske osjećali smo taj samostan, posebno u predratnim i ratnim godinama, kao svoju kuću. Možda čak i više. U prvim godinama studija, kako se kaže, brukoštva, naši su nam fratri bili najbolje utočište u svemu. Zbog njih, a nas mladih Hrvata iz Dalmacije koji smo se u velikom broju tamo okupljali, samostan i kripta Gospe Lurdske su i za prave Zagrepčane bili pravi pojam vjerskog stjecišta i kulturnog života. Tu su se održavale česte priredbe. I moja supruga Nada je mnoge pripremala. Konferanse s istaknutim predavačima bijahu poznate i mnogim zagrebačim sveučilištarcima, a propovjednici kao Vodanović, Bajić i drugi u predratno i ratno vrijeme bijahu pravi magneti ondašnjem Zagrebu.

DOA: U samostanu ste se i Vi susretali s o. fra Antonom Antićem?

Prof. Borić: Da. Bijaše to negdje 1946. kad je on iz Makarske premješten u Zagreb, pa sve do njegove smrti. Moji prvi susreti s njime ostali su mi u najdubljem sjećanju po njegovim svetim misama u kripti, crkvi. Na oltaru sam ga najprije upoznao, zapazio. Mislim da su ga svi vjernici jednako u duši doživljavali kod sv. misa kako sam ga i ja doživljavao. Bio je svetac cijelim svojim bićem, životom, pogledom, pokretom – sav uronjen u tajnu misne žrtve i gozbe. Dok drugi svećenici i na oltaru djeluju ljudski, možda više naravno, više ili manje rastreseno, kod fra Ante se je njegova sv. misa doživljavala u čistoj i nadzemaljskoj stvarnosti, koja je običnom čovjeku nedokučiva. O. Antić, mislim da su to mnogi zapazili, na sv. misi bio je duboko, neprotumačivo duboko uronjen u sv. misu, i kod svakog obreda te božanske žrtve. Makar se je mogao nekada doživjeti da je umoran, a bio je i dosta boležljiv i slaba zdravlja, on je na sv. misi sjao, u svakom pokretu, u svakom svom stavu, kod uzdignutih ili sklopiljenih ruku, sav bi se s tijelom i dušom pretvorio u tajnu žrtve, a posebno kad bi došao čas posvećenja, pretvorbe ili kako mi zovemo čas podizanja, izgledalo je kao da je sam sebe htio toliko poniziti da se nitko drugi ne bi video osim posvećene hostije i posvećenog kaleža. To su bili moji prvi susreti s o. Antićem, i to kod sv. mise.

DOA: Kad ste već kod toga, kod sv. mise koju je slavio o. Antić, imate li još nešto o njemu i sv. misi reći?

Prof. Borić: Pa mislim da sam sve rekao o oцу Antiću kod njegova slavljenja svete mise. Kao da mi je još u ušima njegov blagi mirni, a ponekad i ubrzani glas, njegova duboka pobožnost na oltaru, osobito u trenutku posvećenja. Kad je izgovarao riječi posvete, kao da su mu riječi imale nebeski ton.

DOA: Posjećivali ste često svoga brata fra Bernarda u samostanu Gospe Lurdske u Vrbanicevoj 35; jeste li tom prigodom posebno posjećivali i oca Antića?

Prof. Borić: Zalazio sam mnogo puta u samostan i posjećivao sam svoga pok. brata fra Bernarda, ali kod tih posjeta nisam se s posebnim potrebama navraćao i zadržavao s o. Antićem. I kad sam u izvanrednim prigodama župe i samostana bio gost za samostanskim stolom, kao i mnogi uzvanici i gosti iz grada Zagreba, ni tada s o. Antićem nisam imao nekakve posebne razgovore – veze. Znao sam od pok. brata fra Bernarda, kao i drugih svećenika s kojima sam se družio, da o. Antić puno isповijeda, da mu mnogi ljudi dolaze za sv. isповijed, za pomoć, da im on moli za njihove potrebe života, zdravlja i obitelji i

da je on uvijek zauzet duhovnim životom, pa mu ja nisam želio u tom odgovornom poslu odnositi vrijeme. Kod tih mojih posjeta, nekad iz kripte (crkve) preko dvorišta, naišao bih na njega ili na stubištu ili na onoj terasi. Uvijek mu je bila neka knjiga, molitvenik, brevirij ili krunica u ruci. Kad bih ga pozdravio, on bi mi uljedno odzdravio: „Navijeke!“ Ili: „Uvijek hvaljen Isus i Marija!“ Odmah bi mi se sav otvorio s neobičnim i blaženim smiješkom svoga lica i svojih sjajnih očiju. Upitao bi me: „Ideš ti svome bratu?“ A potom bi mi pun blažene skrbi postavio nekoliko upita o Bristu, o mojima u Bristu. Pitao bi me pohađaju li još u Bristu dobro sv. misu, pjevaju li još dobro na sv. misi i kakva je obiteljska molitva. Vidjelo se da ga interesira samo ono što se odnosi na vjerski život i što se odnosi direktno na Boga.

DOA: Rekoste da ste bili i kao gost, uzvanik, kod samostanskih i župnih fešta i da ste tada s posebnim pogledima bili zainteresirani na ponašanje i stav o. Antića. Možete li o tome nešto reći?

Prof. Borić: Znate, sve fešte imaju svoje raspoređenje, pa sam zapazio da su takve i samostanske – franjevačke fešte. Osim toga, franjevcii imaju, kod svojih svečanosti, neku bratsku i veću intimnost sa svojim gostima nego što ljudi mogu u svijetu zamisliti. Mislim da je to odraz njihove franjevačke duhovnosti ili one vesele duše sv. Franje Asiškog. Oni su svojim gostima toliko otvoreni, kao da su gosti njihova prava samostanska braća, a možda čak i više. Fra Ante je ipak kod tih svečanosti bio, činilo mi se, izvanredniji od ostalih fratara. Kod njega je prevladavala neka posebna, duhovnija, mogao bih reći, nekakva svetija uljudbenost i radost, ako tako mogu reći, nego što su je imala ostala braća. On bi svakom gostu pristupao s izvanrednom ljubavlju koja bijaše puna poniznosti, s velikom dozom izvanrednoga duhovnog čara, ali kod toga sasvim tih, jednostavan, nemamješten, nena-metljiv, gotovo, duboko povučen kao da je želio da ga nitko ne zapazi. Kod molitve prije jela bio bi udubljen u zahvalnost za taj dan, svečanost, za sve goste koji su došli, a bilo je veoma uglednih i poznatih gostiju, da ih ne nabrajam. Kod jela, za stolom, kao da mu nije bilo stalo što su č. ss. pripremili; uživao je u atmosferi zajedničke susretljivosti, bratstva. Kod pozdrava, a govorili su i biskupi i sveučilišni profesori, liječnici, ako bi netko nešto izrekao i na račun njegove duhovne svete osobe, još bi više slegao glavu na stol i sigurno je volio da njegovo ime i velik posao nitko ne spominje. Možda je u tom trenutku želio da se tu nije našao. Bilo bi mu teško, ako bi ga se pohvalilo. Želio se je još više i sav smanjiti, nestati. Na što je sam u toj poniznosti pomislio,

moglo bi se samo prepostaviti da mu to ne bijaše ugodno jer je želio biti najmanji od svih prisutnih.

Kod svečanosti na ručku zapazio sam u više navrata da bi fra Ante, ako bi koji njegov bogoslov bio nešto bučniji od drugih, pozvao nekog trećeg bogoslova k sebi pa bi mu tih i nečujno prošaptao da pođe do onoga bučnjega, glagoljivijeg i da mu kaže da ga magistar moli da bude tiši, možda pažljiviji ili pristojniji zbog velikih gostiju koji su prijatelji samostana i crkve.

DOA: Hvala, dragi profesore! Možda ste Vi jedini dosad od mnogih svjedoka koji ste opisali veoma praktično lik oca Antića za svečanim ručkom.

Prof. Borić: Neka uvijek bude hvaljen i slavljen dobri Bog što nam je u našem teškom vremenu darovao fra Antu koji je kod svakog svog posla i rada, pa i kod stola, bio sreća i radost ljudima, baš pun prave sreće i radosti čovjeku, pa ne znam gdje ga čovjek susreo ili promatrao. Ja rekoh kako sam ga ja doživio kod tih samostanskih fešta, a držim da je on tako djelovao i na fratarskim objedima kad nisu bile svečanosti, svečani objedi ili večere. Ja sam dobivao dojam, makar sam dalje sjedio od njegova stola, a držim da je onaj tko bijaše do njega još više doživio, da fra Antu nije zanimalo jelo, ni što je na stolu. On je dušom uživao da je svatko doista najbolje poslužen i u duši raspoložen.

DOA: Bili ste u Zagrebu kada je umro. Možda ste bili na njegovu sprovodu?

Prof. Borić: Jesam. Sjećam se dobro. Ljudi su doznali za njegovu smrt premda je nije objavila ni televizija, ni radio. Na ulicama se čuo jedan glas: Umro je dobar otac Antić. Bio je živi svetac u Vrbanicevoj. Ići cemo na sprovod. Nažalost, ja mu nisam mogao doći, bio sam vrlo spriječen baš tih dana njegove smrti. No, poslije sprovoda posjećivao sam i ja njegov grob i molio sam se njegovu zagovoru za svoje potrebe, kao što mu se i danas obraćam i molim. Volio sam ga, cijenio i danas ga poštujem, čak više nego kad sam ga susretao. U njemu su Zagreb i Hrvatska imali svoga duhovnog vođu, velikana i sveca, čovjeka Božje dobrote. Posebno mi je draga da je kao mladi svećenik bio više puta i u mom Bristu.

DOA: Želite li da ga Crkva što prije proglaši blaženim i svetim za opću Crkvu?

Prof. Borić: To je on cijelim svojim životom i radom zasluzio. On je bio u punom smislu riječi svetac na zemlji, među nama ljudima kojima je davao sve svoje duhovne i fizičke snage da i mi budemo što bolji, duhovniji i svetiji ljudi. Zato su ljudi toliko cijenili, poštivali, držali svetim i k

njemu dolazili za svoje svakovrsne potrebe; bilo vjerske, bilo obiteljske, bilo osobne.

DOA: Da je danas živ među nama, biste li mu išta rekli?

Prof. Borić: Ja znam, on je za mene živ, prisutan i moćan. To pokazuje njegov grob i one molitve na grobu od brojnih njegovih štovatelja koji po njegovu nebeskom zagovoru dobivaju brojne milosti, čak i izvanredna ozdravljenja. Čujem i za neka prava obraćenja. A obraćenje k izgubljenoj vjeri, to je možda veće čudo negoli je najveće ozdravljenje neizlječivog bolesnika. Jedno mu želim samo reći, i to kao molitvu:

„Slugo Božji oče Antiću, isprosi nam milost i pomoć s neba da čim prije prestane ovo ratno stradanje našega naroda, da dođe mir Božji svim ljudima i narodima na zemlji. To je moja iskrena želja, oče Antiću.“

DOA: Hvala profesore! Ovo Vaše svjeđočanstvo nam je veoma drag i sretni smo da će ga mnogi štovatelji sluge Božjeg o. Antića radosno pročitati i po njemu upoznati dobrotu i svetost o. fra Ante.

Prof. Borić: Hvala Bogu, što sam i ja imao prilike vidjeti, susretati u životu sveca Božjega. Bog ga je izabrao za sebe i za nas – za Hrvatsku! On ga je za sebe i nas posvetio. Pa tko bi ga mogao takvog na svijetu izabrati i posvetiti u savršenoj dobroti? Pozdravljam sve njegove štovatelje širom Zagreba, Hrvatske i svijeta. Neka nam ga dobiti i svemogući Bog što prije svima podari na oltare zemlje za sveca cijele Crkve.

Razgovarao: Urednik Glasila DOA

ZA ZAKON LJUBAVI BOŽJE

Što bi mogao učiniti sada za svoj veći napredak u ljubavi Božjoj? Evo što: Budi veoma, veoma, potpuno ustrpljiv i podložan sv. volji Božjoj radi svih ovih nevolja koje proživljavamo. Pred Gospodinom priznajmo da smo sve ovo zasluzili. On nas kara ne prema našim grijesima, već prema svom beskrajnom milosrdju. Ocijepimo volju od svakog grijeха i okrenimo se potpuno Gospodinu da Ga ljubimo, slušamo i slijedimo.

Uđimo u se i dublje se saberimo, odstranivši iz duše sve suvišne misli, želje, osnove i očistimo se od tjelesnih, zemaljskih, naravnih sklonosti. Neka u duši vlada i odlučuje zakon svete ljubavi Božje.

(Pismo II/II)

Fra Ante Antić

POKORA

Kleči bol i ganuće na tvrdnu znoju rabote, od srama kleči vapaj da se spasi posljedje što biva zapretano u grudima želje, u pohot opstanka, u poniženju čekanja...

Kleči ponos ratnika bez puške, moli ohola laž za stolom bez kruha, za stolom bez suludih igara...

kleči koljeno slomljene snage, a „Hosana” zvuči iz priznanja i iz šutnje, kao arija ostvarenih čeznuća – što su vječnost trajala – kroz kaznu i napor da se susretnemo s čudima.

Anita Pavić

Suradnici Vicepostulature na godišnjem sastanku s novim članovima dr. V. Cepulićem, gosp. L. Sulićem i vlč. župnikom Zatona don Antonom Ivasom, koji su zamjenili o.g. veoma vrijedne i ugledne štovatelje: Dr. R. Brajčića, dr. H. Boraka, dr. N. Hrčko i pok. mp. o. dr. Š. Špiča

PRESS-KONFERENCIJA I SIMPOZIJ 1993.

U Vicepostulaturi sluge Božjega o. Antića u Zagrebu održan je 24. siječnja o.g. redoviti godišnji sastanak suradnika, a bijahu slijedeći: o. provincijal dr. fra Pavao Žmire, dr. o. Kornelije Šojat (član komisije), prof. o. Gabrijel Jurišić, č.s. Asumpta Strukar, don Živko Kustić, prof. dr. Ante Sekulić, prof. dr. Vladimir Cepulić, gosp. Leon Sulić i generalni vikar šibenske biskupije don Ante Ivas (župnik Zatona, rodnog kraja o. Antića). Zbog bolesti nisu sudjelovali: dr. o. Stjepan Vučemilo, dr. o. Hadrijan Borak (član komisije), dr. Rudolf Brajčić i dr. Neda Hrčko.

Pošto je o. vicepostulator, kao predvoditelj sastanka, prisutne članove iskreno pozdravio, a odsutnim i bolesnim članovima zahvalio se uz iskrenu želju za bolje zdravlje, iznio je u kratkim crtama što je sve učinjeno kroz prošlu 1992. godinu na radu kauze u prijevodima spisa, pisama i svjedočanstava, kao i na širenju glasa o svetosti Sluge Božjega. Kod tog sastanka bilo je nešto što je sudionike jako iznenadilo i zainteresiralo, a to je da je posljednjih dana uložen trud u razne sakupljene spise, prijevode, duhovne vježbe i nagovore koje je o. Ante Antić u svome duhovnom radu koristio da duhovno uzdiže sebe i sve s kojima je neumorno djelovao i radio. Tak-

vi tekstovi, što još nije sve potpuno ispitano, s različitim temama, čekaju svoju obradu s više od 8.000 stranica. Ove godine je bio, primjerice, veoma velik rad na usporedbi prijevoda tekstova s hrvatskog na talijanski jezik, što je motiviralo na diskusiju o tekstovima koje još treba temeljito proći.

Nakraju izdvajamo ipak rad suradnika na ovom sastanku koji se je odnosio najviše na „Antićevu godinu”, 100. obljetnicu njegova rođenja, što se sve treba na kauzi i na glasu o svetosti učiniti. Određena je tema simpozija pod nazivom: „**ANTIĆEVA BAŠTINA U DUHOVNOJ OBNOVI HRVATSKE**”. Na simpoziju će sudjelovati 16 do 18 stručnih predavača koji će s različitim gledišta rasvijetliti veliku duhovnu baštinu o. Antića koja će biti trajno bogatstvo njezinoj i našoj hrvatskoj domovini.

Suradnici su se također složili da bi se u Zagrebu, pred samo otvorenje „Antićeve godine”, a to bi bilo 13. ili 14. travnja, održala PRESS-KONFERENCIJA za katoličke, vjerske i društvene listove.

Naravno, sve to pridonosi dobrom i raznolikom radu Vicepostulature na upoznavanju i boljem razumijevanju lika Sluge Božjega. Suradnici su se složili da se takav sastanak kroz mjesec dana ponovno sazove i otvorí.

ANTIĆEVA ČESTITKA I POLNOČKA U MÜNCHENU

Hrvatska katolička misija u Münchenu, koja sve više postaje diljem svijeta vodeća misija među Hrvatima, koliko posjetom na svete mise, toliko i sve većim brojem štovatelja sluge Božjega o. Antića. Naravno, u tome zasluzno mjesto imaju i voditelji te misije, od prvoga o. fra Dominika Šušnjare, do sadašnjega o. fra Mirka Marića koji sa svojim pomoćnicima: oo. fra Petrom, fra Brankom i fra Ivanom, kao i čč. ss. Slavicom, Hijacintom, Marijom i Blagom, radosno promiču glas o svetosti Sluge Božjega čije glasio „Dobri otac Antić“ vjernici veoma radosno očekuju, a još s većom ljubavlju ga čitaju.

U prigodi velikog blagdana Božića o. vicepostulator je predvodio sv. misu polnočku (u St. Paulus Kirche) i dnevnu sv. misu (u St. Michael Kirche) kada je vjernicima riječima Sluge Božjega čestitao Božić, nakon čega su velikim i radosnim aplauzom svi uzvratili jer im bješće Antićeva čestitka najdraža i najduhovnija.

Voditelj Hrvatske katoličke misije u Münchenu o. Mirko Marić na dnevnoj sv. misi u St. Michael Kirche zahvaljuje o. vicepostulatoru na božićnim misama i propovijedima, preporučujući svoju veliku misiju zagovoru sluge Božjega o. Antića

BILJEŠKA UZ DUHOVNE VJEŽBE

Poznati naš misionar i voditelj duhovnih vježba o. fra Silvestar Aračić ovo je kazao subraći na samom početku kod duhovnih vježba u Živogošću (8. do 14. studenoga '92), kad ih je otvorio: „Sve svoje misije, braćo, kao i duhovne vježbe, uvijek stavljam u zaštitu i zagovor Majke Marije i sluge Božjega o. Ante Antića. želim da mi pred njima ovdje i ovih svetih dana šutimo, a oni da nam svojim kreposnim primjerom i uzorom govore, kako bismo ih što bolje nasljeđovali u ljubavi prema Bogu i braći ljudima.“

Isti je voditelj o. Silvestar, kao žarki štovatelj o. Antića, završio te duhovne vježbe s posljednjim i temeljnjim razmatranjem o svetosti života dobrog o. Antića, koji nam treba biti primjer, iznoseći ove riječi: „Tri su nam važne stvari iz života sluge Božjega o. Antića: 1) On nigrdje i nikada ni o kome nije lošu riječ izgovorio, 2) Nigdje i nikada se nije potužio na hranu ili na bilo što u životu i 3) O sebi i o svojim bolima i potrebama za sebe nikada i nikome nije ni riječi izustio. Već i te tri stvari pokazuju koliko je on, iako je kao čovjek mogao mnogo izreći o svemu, u svom je redovničkom životu živio puni Božji mir, milost, ljubav i dobrotu prema svakome, za svoj veliki rast u evandeoskim krepostima.“

O. fra Silvestar Aračić istinski budan u svojim propovijedima i razmatranjima i uvijek s vjerom i poštovanjem gleda, kamo čovjek treba usmjeriti oči svoje pameti, srca i duše, na uzor dobrote i potpunog predanja Bogu

USLIŠANJA - ZAHVALNICE - PREPORUKE

Sveti Oče! Hvala Ti za ponovni susret s tobom, za povratak vjeri, nadi i ljubavi. Molim Te za svoju sestru Mirjanu. Molim Te, oče, daj joj snage i uspjeha u daljem životu te da shvati sebe. Čuvaj mi sve moje... Znam da si bio uz mene kad sam bila „nigdje”, osjećam povratak i zato Ti hvala.

Elena

Dobri moj Oče! Srcem i dušom Tvojoj ljubavi preporučujem sve svoje mrzitelje. Neka ih Isus i njegova Nebeska Majka po Tvojem zagovoru prožmu plamenom ljubavi da se obrate i ne čine više zlo. Izmoli meni jakost i snagu da se ne osvetim i da na njihovu mržnju, laži i klevete odgovorim ljubavlju.

Emilija P.

Dobri oče Antiću, Tvoja milost učinila je dosta. Hvala za uslišane molitve i vraćeno zdravlje. Molim Te, pomozi i ubuduće.

NN.

Dragi i predragi oče, molim Te, čuvaj moju obitelj. Očuvaj nas od zala ovoga svijeta. Čuvaj našu ljubav i naše zdravlje. Pomozi napose meni i mome mužu da dostojno podignemo djecu i, molim Te, pomozi nam da ispunimo zavjet Tebi dan, da imamo bar još dvoje djece i da bar jedno usvojimo.

Hvala Ti na svemu što si dosad učinio za nas.
Sanja

Dragi oče Ante! Hvala Ti za Tvoj moći zagovor što si čuo glas neznatnih slugu. Hvala što si moj plač pretvorio u radost. Budi i dalje naš moći zagovornik kod Gospodina.

Dobrom ocu Antiću se molim od svog vjenčanja. Posebno se žažrko njemu utječem zadnjih godina i molim ga da mi od Boga isprosi milost da strpljivo podnosim i rješavam životne poteškoće. Osjetila sam njegov sveti zagovor pa mu od srca zahvaljujem. Nadalje mu preporučujem sebe i svoju obitelj. Molim ga i za naš napačeni narod. Radujem se da će biti proglašen svetim.

Smilja Poljak

Dragi oče Antiću, vodi moju obitelj u Božjoj providnosti do potpunoga našeg predanja u volju Božju i preporuči nas svakog Srcu Isusovu i Marijinu da bismo svojim životom služili sreći svih ljudi i tako svjedočili Božju prisutnost među nama.

Mirislava

Dragi dobri oče Antiću!

Usliši mi moje molitve i želje. Htjela bih da mi 1993. godina bude važna i značajna. Željela bih u njoj postati majka. Dobri Oče, zagovaraj me i usliši moje molitve da budem uvijek strpljiva, smirena i razborita. Budi uvijek uz mene, čuvaj me i savjetuj u dobru. Otkloni od mene nevaljale ljude i njihov loš utjecaj.

J.T.

Želim da Te proglaše u ovoj godini svetim, добри наš oče Antiću!

Dragi oče Antiću, mole Te dvije studentice da im pomognes da završe fakultet, a jedna te još moli za svoje roditelje, braću i sestru koji su ostali u ratu. Molimo Te i za sve koji su ugroženi ovim ratom.

D.S.

Oče Ante Antiću, hvala za pomoć prijateljicama na ispitu i u traženju stana. Molim Te, pomozi Ivanu da dođe kući.

Mirjana

Hvala Ti, Dobri,
za Tvoju prisutnost u svim mojim udaljenostima;
za Tvoju ljubav – kad malo ljubim;
za Tvoju molitvu – kad ne znam što bih molila;
za Tvoj nebeski pogled – kad gledam crnine zemlje;
za Tvoje praštanje – kad grešna pred Tobom stojim.

Hvala Ti, Dobri,
što me tako sigurno sustižeš u mome bijegu
i što mi kraj Tebe uvijek iznova jasno biva:
da je Tvoja dobrota i moj poziv,
a Tvoja svetost moj sigurni put.

Sunčica

Dragi Oče! Pred Bogom ponizno stojimo i molimo za oprost grijeha. Molimo te da za nas moliš i za Igora da mu Bog da snage da izdrži povrede i da se vrati k nama.

Ana Margeta

Milostivi naš Oče! Zazivam ime Tvoje moleći te da se kod dragog Boga i prečasne djevice Marije, zauzmeš za spasenje i ozdravljenje moga Igora. Preko Tvoga imena zazivam Svemogućeg nam Stvoritelja da se dogodi čudo... Ti si, Bože, Igoru dao život koji je i sada u Tvojim rukama. Bože, slavim volju Tvoju i molim Te da Igoru daš snage da ozdravi i živi, i zajedno s nama hvali ime Tvoje.

Renata

Neka Igovora bolest ne bude na smrt, nego da se proslavi Ime Isusovo. To molimo i mi koji ga ne poznajemo, po zagovoru dobrog oca Antića, i unaprijed zahvaljujemo Bogu za divna djela koja čini po svojim svetima.

S.A.

Dobri oče Antiću, usrdno Te molim samo jednu milost: da nitko od moje obitelji ne umre a da se ne ispovjedi.

Danijela

Dragi oče Antiću!
Moj otac je bolestan i treba Tvoju pomoć. Molim Te, usliši naše molitve i pomozi mu da ozdravi. Daj mu snage da izdrži sve patnje. Dragi Oče, vjerujemo u Tvoju milost i zahvalni smo za Tvoju pomoć. Hvala Ti, Oče.

Njegova kćer i supruga

Dragi oče Antiću!
Zahvaljujem Ti na milosti i pomoći kod ozdravljenja moga muža Ante i kćerke Bernardice.
Zahvalna cijela familija i žena, majka

Dragica iz Münchena

Hvala Ti, veliki isповједниче, dragi oče Antiću, što si uslišao moju molitvu za moga oca koji je nakon 42 godine primio sakramente pomirenja i euharistije. Bože, velik si i divan prema nama slabima kad Te molimo, a posebno preko Tvojih vjernih.

Marija M.

Od srca hvala za milosti koje daješ meni i mojoj obitelji. Nakon molitve samo jedne devetnice ti si, Oče, čuo moje molitve. Molim Te od srca i dalje za mir i zdravlje moje obitelji. Učvrsti mi vjeru i pravi put.

S.J.

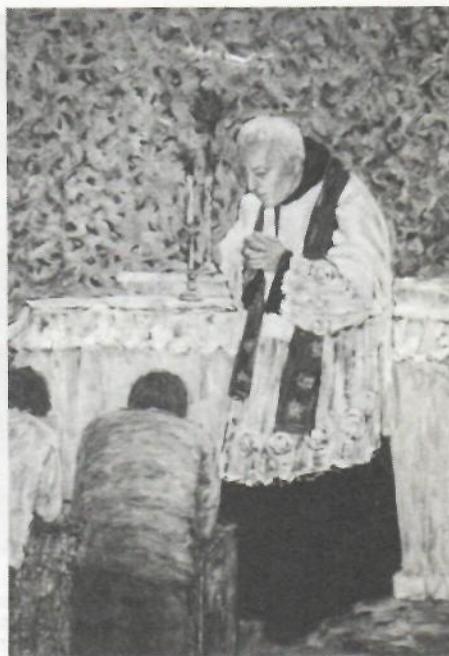
Dobri oče Antiću!

Daj da budemo ono za što smo stvorenici, da nam iz srca zrači ljubav i mir i da više ne bude patnje i zla na ovom svijetu.

S ljubavlju za sve živo divimo Ti se i molimo.

A.

Dragi Oče! Teška su vremena. Teška, tužna, sumorna. Teško je i raspoloženje. Shrvanost, osamljenost i bespomoćnost... Ali Ti si tu i bdiješ da ne sustanemo. I zato Ti hvala! Održi nas i dalje u stanju da uzmognemo odgovoriti: „Fiat!” Hvala.

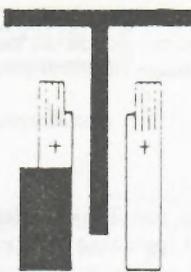

Dobrom ocu Anti Antiću najljepše zahvaljujem na čudesno uslišanoj molbi. Njegovom moćnom zagovoru i nadalje preporučam svoje potrebe. Uz molitvu za skoro proglašenje blaženim i svetim našeg oca Ante zahvalne štovateljice iz Krapine Folds

NAŠI POKOJNICI

Pred nama su pošli u vječnost
štovatelji o. Antića:

Dr. Petar Šolić, biskup – SPLIT
Č.s. Eugenija Matutinović – ZAGREB
Ljuba Anić – SLIVNO
Agneza Vidaković – BROĐANI
Doma Šutić – GRADAC n/m
Frane Šušnjara – Sinj – Jasenjsko

GOSPODINE
UDJELI IM
POKOJ VJEĆNI!

MILODARI U FOND ZA VICEPOSTULATURU I TROŠKOVE BEATIFIKACIJE

Katica Šlogar – Zagreb (1.000); Antun Pažitka – Zagreb (4.000); Ivanka Tadin – Kaštel Kambelovac (6.000); Vinka Ivasović – Kaštel Stari (500); N.N. – Kaštel Stari 1.000); Ankica Veršec – Bjelovar (100 DEM); Mate Tomljenović – Zagreb (3.000); Katica Mihaljević – Splitska (1.000); Jelica Latin – Vodice (4.000); Judita Guščić – Novska (2.000); Katica Baljkas – Dubrovnik (1.000); Ana Koprolčec – Bjelovar (2.000); Desa Barić – Zadar (4.000); Anka Joković – Split (1.500); Mara Ribić – Dubrovnik (2.000); Obitelj Sambunjak – Zagreb (1.000); Magdalena Crevar – Zagreb (200); Marija Švigr – Zagreb (200); Zora Sandrin – Zagreb (300); Ružica Đureković – Zagreb (500); Štefica Živičnjak – Zagreb (200); Obitelj Kolar – Zagreb (200); Časne sestre Benediktinke – Hvar (5.000); E. Gilić – Makarska (1.000); Vinka Ribić – Brela (2.000); S. Maksimilijana Šošo – Neue Perlach (100 DEM); O. Venceslav Glibotić – München (50 DEM); O. Frano Čugura – München (50 DEM); O. Mirko Marić – München (1.100 DEM); Marija Raden – München (20 DEM); Slavko Pinter – München (100 DEM); Ivan Raspuđić – Zagreb (50 DEM); Anda Maćina – München (100 DEM); Sestre Bazilijanke – Zagreb (5.000); Obitelj B.K. – Split (3.000); Jasna T. – Šibenik (500); Mila Uravić – Rijeka (2.500); Fra Zoran Kutleša – Proložac (100 DEM); Anka Mikulić – Proložac (1.000); Marija Štimac – Zagreb (2.000); O. fra Ivan Vidović – Wupertal (200 DEM); O. fra Kruno Bekavac – Baška Voda (100.000); O. fra Marinko Vukman – Stuttgart (500 DEM).

Svim darovateljima Vicepostulatura od srca zahvaljuje.

Tko poput Krista pere noge svojim učenicima (braći ljudima) i daje svoje Tijelo za jelo, a svoju Krv za piće, taj je uvijek svjetlo zapaljeno za sve noći ljudske tame i bijede na zemlji; taj je sazrijevanje zlatnoga klasja na njivama i oranicama života za vječnu hranu svijeta. Zato Kristova predana ljubav svakom čovjeku ostaje vječna, nikada izgubljena za život nebeski

znanstveni skup

SIMPOZIJ O SLUŽI BOŽJEM FRA ANTI ANTIĆU

održat će se
u ŠIBENIKU

od 3.-6. lipnja '93

antičeva
baština
u duhovnoj
obnovi
hrvatske

1
8
9
3

VICEPOSTULATURA SL. B. O. ANTE ANTICA
41 000 ZAGREB - Vrbaniceva 30
Telefon (041) 446-906

1
9
9
3

NASLOVNA STRANICA:
Sluga Božji o. Ante Antić
moli nad svojim penitentima.
Djelo (1992.) akadem. sli-
kara: Vlado Vrlić - „Ankin“.

Osnivač i izdavač: Franjevački samostan, Vrbaniceva 35, 41000 Zagreb. Uređuje i odgovara: o. Vladimir Tadić. Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbaniceva 35, 41000 ZAGREB, tel. (041) 446-906. Administrator: s. M. Asumpta Strukar. Tehnički urednik: Marijan Osman. Godišnja pretplata: 2.000 HRD. Pojedinačni broj: 500 HRD. Za inozemstvo: 3 DEM ili 1,30 USD. Poštarina plaćena u gotovini. Izlazi 4 puta godišnje dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara. Nadležnim republičkim rješenjem glasilo je oslobođeno plaćanja poreza na promet. Tisk: KRATIS, Zagreb.

NOVO IZ Tiska:

Fra Mario Jurišić

ČOVJEK DOBROTE

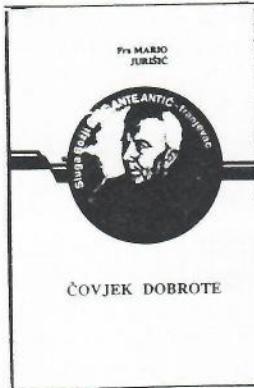
„ČOVJEK DOBROTE“ djelo je poznatog publisista i pisca, franjevca i svećenika o. fra Marija Jurišića.

U knjizi su sadržani – zapravo – razgovori sa svjedocima koji su slugu Božjeg o. Antića poznavali u Makarskom primorju gdje je o. Antić započeo službu magistra na Visokoj franjevačkoj bogosloviji u Makarskoj, a vjernici kao i njegovi bogoslovi – kleric – već su u njegovu djelovanju i životu zapazili svijetle puteve svetoga života, o čemu svjedoči prvi dio knjige (IZ ANTIČEVIH RUKOPISA 1932/33) koje nazvamo „PRAVILO MOME ŽIVOTU“, objavljujući ga na svjetlo dana prvi put kao najsjajniji biser za sveti život svakom kršćaninu – čovjeku.

U razgovorima je na vrlo jednostavan i blizak način, što će čitateljima biti veoma ugodno, iznesen bogati svetački lik, djelo i karizma o. Antića, a najveća je stvar u svijetu biti čovjek dobrote. To je danas posebno teško, a naročito u ova i ovakva vremena, a jedino je što je potrebno i korisno.

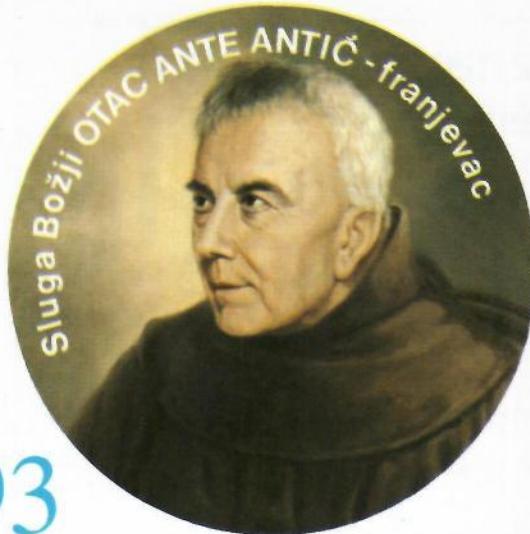
Knjiga o. M. Jurišića vrlo je aktualna i potrebna svim štovateljima o. Antića te je preporučujemo svakom pravom i revnom čitatelu dobre knjige o dobrom čovjeku.

Knjižnica Vicepostulature i glasila „Dobri otac Antić“. Izdavač: Vicepostulatura služe Božjega oca Ante Antića, Vrbaniceva 35, 41000 Zagreb. Stranica: 96. Cijena 3.000 HRD.

PROSLAVA SPOMENDANA
28. OBLJETNICE SMRTI

**SLUGE BOŽJEGA
OCA FRA ANTE ANTIĆA**
(od 1. do 4. ožujka 1993)

Antićevo '93

U CRKVI MAJKE BOŽJE LURDSKE U ZAGREBU
Ulica kralja Zvonimira – Vrbanićeva 35

Ponedjeljak 1. 3. u 18.00 sati: Koncelebrirana euharistija – predvodi i propovijeda o. *Vladimir Tadić* (vicepostulator) – „Antićeva godina i mi“

Utorak 2. 3. u 18.00 sati: Koncelebrirana sv. misa – predvodi i propovijeda o. *Josip Lucić* (Waiblingen) – „Suvremeni Antić – poziv na svetost“

Srijeda 3. 3. u 18.00 sati: Koncelebrirana sv. misa – predvodi i propovijeda o. *Ignacije Vugdelija* (Split) – „O. Antić – život po Evandelju“

Četvrtak 4. 3. u 18.00 sati: Spomandan smrti, koncelebrirana sv. misa – predvodi i propovijeda biskup *msgr. Marko Culej*

Vjernicima prigoda prije sv. mise i tijekom sv. mise za sv. isповјед. Poslije sv. mise molitva kod groba za kanonizaciju Sluge Božjega, te za mir, slobodu i blagoslov našoj domovini Hrvatskoj. Svojim odazivom na sv. misu, propovijedi, sakramente i molitve kod groba Sluge Božjega izrazimo vjerničku zahvalnost Bogu na udijeljenim milostima po zagovorima Sluge Božjega. Dobro došli!

Vicepostulatura